

ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30.

1. ΤΡΙΤΗ. Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας. (Ἐθνικὴ ἑορτὴ).

Σήμερον ψάλλεται δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ 1955-1959, ὡς ἐξῆς:

Διάταξις δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ

Ὁ διάκονος: «Εὐλόγησον, δέσποτα».

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς): «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Ὁ α' χορός: «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου».

Ὁ β' χορός: Δόξα, καὶ νῦν: «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ».

Οἱ χοροί, τὴν δοξολογίαν.

Ὁ διάκονος: «Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον».

Ὁ α' χορός: «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος: «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν».

Ὁ β' χορός: «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος: «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος».

Ὁ α' χορός: «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος: «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν γένους, πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν τῷ κράτει ἡμῶν καὶ τοῦ φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ».

Ὁ β' χορός: «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος: «Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ 1955-59 ἡρωικῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν».

Ὁ α' χορός: «Κύριε, ἐλέησον» (γ').

Ὁ διάκονος: «Ἔτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεὸν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς».

Ὁ β' χορός: «Κύριε, ἐλέησον» (ἄπαξ).

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς): «Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός».

Ὁ διάκονος: «Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

Ὁ α' χορός: «Κύριε, ἐλέησον».

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεὺς) τὴν εὐχὴν:

Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ παντοκράτωρ καὶ παντοδύναμος, ὁ μόνῳ τῷ βούλεσθαι ποιῶν πάντα καὶ μετασκευάζων, ὁ τῇ ἀρρήτῳ καὶ ἀκαταλήπτῳ σοφίᾳ σου καθαιρῶν δυνάστας καὶ ἀνυψῶν πένητας, ταπεινῶν ἰσχυροὺς καὶ ἀνορθῶν κατερῶραγμένους, κλίνον πρὸς ἡμᾶς τὸ οὖς σου καὶ πρόσδεξιαι τὰς ἐντεύξεις ἡμῶν.

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Δέσποτα φιλόανθρωπε, ὅτι τὸν λαόν σου τοῦτον ἀπήλλαξας τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ, εὐλογήσας τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱερὸν αὐτοῦ ἀγῶνα. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς παρὰ σοῦ βοήθειας δεόμεθα, ὅτι ὑπὸ δοκιμασίαν νέαν ὁ λαός σου περιῆλθεν. Ὅλη καρδιά ἰκετεύομέν σου τὴν ἀγαθότητα. Ἰλέω ὄμματι ἔπιδε καὶ ἐπὶ τὴν παροῦσαν κάκωσιν τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν πατρίδος. Μνήσθητι τῶν ἐν αἰχμαλωσίᾳ καὶ ὀμηρεῖα ὄντων ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐν διωγμοῖς καὶ κινδύνοις, τῶν ἐν ἀνάγκαις καὶ θλίψεσι καὶ παντὸς τοῦ δοκιμαζομένου λαοῦ σου. Ἀποδίωξον πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ἀπὸ τῆς γῆς τῶν πατέρων ἡμῶν, δὸς λύτρωσιν τῷ λαῷ σου καὶ ἐλευθερίαν καὶ εἰρήνην πᾶσιν ἡμῖν χάρισαι.

Ὅτι σὺ εἶ ὁ δοτὴρ τῆς εἰρήνης καὶ σοὶ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Οἱ χοροί: «Ἀμήν».

Ὁ ἐντεταλμένος, τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεύς), τὴν ἀπόλυσιν.

Οἱ χοροί, τὸν ἐθνικὸν ὕμνον.

Οἱ χοροὶ (ἐὰν παρίσταται ἀρχιερεύς): «Τὸν δεσπότην καὶ ἀρχιερέα».

Ὁ ἀρχιερεὺς (ἢ ὁ ἱερεύς): «Δι' εὐχῶν».

2. ΤΕΤΑΡΤΗ. Τίτου ὀσίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ στίχου: «Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω», φάλλεται τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου «Τοῖς τῶν ἐμῶν λογισμῶν» δῖς, τὸ μαρτυρικόν, τὰ 3 προσόμοια: «Κύριε, σὺ τοὺς ἱερούς» καὶ τὰ κατ' ἀλφάβητον ἕτερα: «Ἄπας ὁ βίος μου», μετὰ τῶν στίχων ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ. Δόξα, καὶ νῦν «Ὡ τῇ ἀρρόγητῳ συγκαταβάσει». Εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «Φῶς ἰλαρὸν» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν», φάλλεται ὁ Μέγας Κανὼν μετὰ τῶν εἰρμῶν καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια: «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με», ὁ εἰς τὴν ὀσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν καὶ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, μετὰ τῶν στίχων ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ. (Τὰ μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν καθίσματα ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ δ', ἢ καὶ θ' ᾠδῇ κείμενα τριῶδια παραλείπονται, διότι θὰ φαλῶσι κατὰ τὸν αὐριανὸν Ὅρθρον). Μετὰ τὴν ζ' ᾠδὴν, φάλλεται ἀργῶς τὸ κοντάκιον: «Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου». Ἐπειτα οἱ μακαρισμοὶ καὶ αἱ λοιπαὶ ᾠδαὶ τοῦ κανόνος. Μετὰ τὴν θ' ᾠδὴν, ἐπαναλαμβάνεται ἀργῶς ὁ εἰρμὸς αὐτῆς: «Ἀσπύρου συλλήψεως». Εἶτα τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον: «Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου» χῦμα, τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ'), «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ» καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου. Μετὰ τὰς εὐχάς: «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε» (λεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀναλογίου), ἢ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα». Πρὸ τοῦ «Δι' εὐχῶν», φάλλεται τὸ «Πάντων προστατεύεις».

3. ΠΕΜΠΤΗ Ε' τῶν νηστειῶν. Τοῦ Μεγάλου Κανόνος: Νικητὰ ὀσίου τοῦ ὁμολογητοῦ, ἡγουμένου τῆς μονῆς Μηδικίου. Ἰωσήφ ὀσίου τοῦ ὕμνογράφου.

Ἐν τῷ Ὅρθρῳ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται γενικῶς ὡς προεγράφη. Καθίσματα, μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, τὰ ἀποστολικά τοῦ βαρέος ἤχου (βλ.

τέλος *Τριωδίου*). Δόξα, τὸ (μετὰ τὸ θεοτοκίον) μαρτυρικό. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. Μετὰ τὴν β', τὸ τοῦ *Τριωδίου*: «Φωστῆρες θεαυγεῖς» (ζήτησι μετὰ τὴν γ' ὠδὴν τοῦ Μ. Κανόνος). Δόξα, καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον: «Ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς» (ζήτησι τῇ Δευτ. τῆς Δ' ἐβδ.). Μετὰ δὲ τὴν γ', τὸ ἕτερον κάθισμα τοῦ *Τριωδίου*: «*Τῶν ἀποστόλων δωδεκάς*». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον: «*Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ*» (ζήτησι ἀμφοτέρω μετὰ τὴν γ' ὠδὴν τοῦ Μ. Κανόνος). Ὁ ν' ψαλμός *χῦμα*, τὸ «*Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου*» καὶ ἡ στιχολογία τῶν ὠδῶν. Κανόνες, ὁ τοῦ *Μηναίου* μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ τὰ τριώδια τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν συνήθη τάξιν (Πέμπτη τοῦ Μ. Κανόνος, ὠδαὶ δ', ἡ καὶ θ'), μετὰ στίχου: «*Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν*». Ἀπὸ γ' ὠδῆς, τὸ κάθισμα τοῦ *Μηναίου*. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. Ἀφ' ε' ὠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Μ. Κανόνος, τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου* καὶ τοῦ *Τριωδίου* καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς συνήθως.

Ἐν ταῖς Ὁραῖς. Μετὰ τὸ τρισάγιον ἐκάστης Ὁρας καὶ μετὰ τοὺς μακαρισμούς, ἀντὶ τῶν συνήθων τροπαρίων καὶ κοντακίων, τὸ κοντάκιον: «*Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου*».

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «*Κύριε, ἐκέκραξα*», (εἰς στίχους 10) τὸ ἰδιόμελον τοῦ *Τριωδίου*: «*Αὐτεξουσίως ἐξεδύθην*» δῖς, τὸ μαρτυρικό, τὰ 3 προσόμοια: «*Ἠλούμενος, Κύριε, Σταυρῶ*» καὶ τὰ 3 τοῦ *Μηναίου* εἰς 4. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ σταυροθεοτοκίον τοῦ *Μηναίου*. Εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «*Φῶς ἰλαρόν*» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

4. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Ακάθιστος Ὑμνος). Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Μαλεῶ.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «*Κύριε, ἐκέκραξα*», (εἰς στίχους 6) τὸ ἰδιόμελον τοῦ *Τριωδίου*: «*Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ*» δῖς, τὸ μαρτυρικό καὶ τὰ 3 προσόμοια τῆς Θεοτόκου: «*Βουλήν προαιώνιον*» ἀνὰ μίαν. Δόξα, καὶ νῦν «*Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον*». Εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «*Φῶς ἰλαρόν*» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Μετὰ τὸ «*Ἄξιόν ἐστιν*», ψάλλεται τὸ τροπάριον: «*Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς*» τρεῖς (ἅπαξ ἀργόν, ἅπαξ ἀργο-

σύντομον και ἄπαξ σύντομον) και εὐθὺς ἀναγινώσκειται ἡ Α΄ στάσις τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν Θεοτόκον (Α-Ζ), μεθ' ἣν ὁ β' χορὸς τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Ἀκολούθως ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ α' και γ' τοῦ κανόνος τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου. Εἶτα, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ» (ἀργὸν δίχορον) και ἀναγινώσκειται ἡ Β' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Η-Μ), μεθ' ἣν ὁ α' χορὸς τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Εὐθὺς ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ δ', ε' και ζ'. Εἶτα, ἀρχομένου τοῦ β' χοροῦ, τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ» (ἀργοσύντομον δίχορον) και ἀναγινώσκειται ἡ Γ' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Ν-Σ), μεθ' ἣν ὁ β' χορὸς τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Ἀμέσως ψάλλονται αἱ ᾠδαὶ ζ', η' και θ' και γίνεται θυμίασις τοῦ ναοῦ. Εἶτα, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ» (ἀργοσύντομον δίχορον) και ἀναγινώσκειται ἡ Δ' στάσις τῶν Χαιρετισμῶν (Τ-Ω και Α), μεθ' ἣν ὁ β' χορὸς τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ» (σύντομον).

Ὁ ἀναγνώστης τὸ τρισάγιον, χῦμα τὸ κοντάκιον «Τῆ ὑπερμάχῳ», «Κύριε, ἐλέησον» (μ'), «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ» και ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, ὡς ἐν ταῖς προλαβούσαις Παρασκευαῖς.

5. ΣΑΒΒΑΤΟΝ Ε' τῶν νηστειῶν. Τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Κλαυδίου, Διοδώρου, Οὐϊκτωρος, Οὐϊκτωρίνου, Παππίου, Νικηφόρου και Σεραπίωνος μαρτύρων Θεοδώρας ὁσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ (τοῦ Σαββάτου). Ἀντὶ τῶν τροπαρίων «Τὰς ἄνω δυνάμεις», χῦμα τὸ ἀπολυτίκιον «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς» ἀντὶ δὲ τῶν τροπαρίων «Μνήσθητι, Κύριε», χῦμα τὸ κοντάκιον «Τῆ ὑπερμάχῳ».

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος», τὸ ἀπολυτίκιον «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς» δῖς. Καθίσματα, μετὰ τὴν α' στιχολογίαν «Σήμερον ἄπασα». Δόξα, και νῦν, τὸ αὐτό. Μετὰ τὴν β' «Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ». Δόξα, και νῦν «Ἀπεστάλη Γαβριὴλ» (βλ. *Μηναῖον*, Ὁρθρος κε' Μαρτ.)¹⁷.

¹⁷ Τὸ *Τριῶδιον*, ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῷ ἰδιαζούσης τάξεως, καθ' ἣν οἱ Χαιρετισμοὶ ψάλλονται ἐν τῷ Ὁρθρῷ, δὲν προβλέπει καθίσματα μετὰ τὰς δύο στιχολογίας τοῦ *Ψαλτηρίου*. Τὸ δὲ *Τ.Μ.Ε.* ὀρίζει ὡς μόνον κάθισμα τὸ ἀπὸ γ' ᾠδῆς: «Ὁ μέγας στρατηγός», ἐπαναλαμβάνον τοῦτο και εἰς τὴν γ' ᾠδὴν. Ὅθεν ὠρίσαμεν τὰ καθίσματα τῆς ἑορτῆς

Ὁ ν' φαλμὸς χῶμα. Κανόνες, μέχρι καὶ τῆς ε' ᾠδῆς, ὁ τῆς Θεοτόκου (τοῦ Ἀκαθίστου) μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια: «Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς». Ἀπὸ δὲ τῆς ζ' ᾠδῆς, συνάπτονται εἰς αὐτὸν καὶ τὰ δύο τετραῶδια τῆς ἡμέρας, μετὰ στίχου: «Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, προσβέυσσατε ὑπὲρ ἡμῶν» καὶ εἰς τὸ νεκρώσιμον «Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε». Μεθ' ἕκαστον δὲ θεοτοκίον τοῦ β' τετραῶδιου, ψάλλονται καὶ τὰ ἕτερα δύο τροπάρια, μετὰ τῶν ἐν τῷ Τριῶδίῳ στίχων. Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ κάθισμα: «Ὁ μέγας στρατηγός». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Ἀφ' ζ' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον «Τῇ ὑπερμάχῳ», ὁ οἶκος: «Ἄγγελος πρωτοστάτης» καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριῶδιου. Καταβασίαι: «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου» (εἰς τὴν δ' ᾠδὴν: «Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ»). Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα. Ἐξαποστειλάριον: «Τὸ ἀπ' αἰῶνος σήμερον» δῖς. Εἰς τοὺς αἶνους, τὰ 3 προσόμοια: «Κεκρυμμένον μυστήριον» εἰς 4. Δόξα, καὶ νῦν: «Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνω». Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπολυτίκιον «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς».

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου). Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τῶν καθημερινῶν μεθ' ἑορτῆς. Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ ἀπολυτίκιον «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς» καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον «Τῇ ὑπερμάχῳ». Ἀπόστολος, τῆς Θεοτόκου: «Εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή». Εὐαγγέλιον, ὁμοίως: «Ἀναστᾶσα Μαριάμ» (βλ. ἡ Σεπτ.). Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» «Ἄξιόν ἐστιν»¹⁸. Κοινωνικόν: «Ποτήριον σωτηρίου». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν: «Εἶδομεν τὸ φῶς».

6. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας

Εὐτυχίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· Μιχαὴλ νεομάρτυρος τοῦ Κυρίου τοῦ ἐν Μάκρη*. Ἦχος πλ. δ'. Ἐωθινὸν Η'.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, Θ' Ὄρα

Ἀπολυτίκιον: «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς». Κοντάκιον: «Τῇ ὑπερμάχῳ».

τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ σχέσις πρὸς τὸν Ἀκάθιστον Ὕμνον εἶναι προφανῆς, ποιήσαντες στιχολογίας δύο καὶ ἀφήσαντες τὸ κάθισμα: «Ὁ μέγας στρατηγός» εἰς τὴν γ' ᾠδὴν.

¹⁸ Τὸ *Τ.Μ.Ε.* τάσσει τὸν εἰρμόν «Ἄπας γηγενής». Ἐφ' ὅσον ὁμως δὲν πρόκειται περὶ μεγάλης θεομητορικῆς ἑορτῆς, δὲον ὅπως ψαλῆ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» (προβλ. καὶ *Τ.Μ.Ε.*, τυπ. β' Ἰουλ., § 4).

Ἑσπερινὸς

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», ἀναστάσιμα 6 καὶ τὰ 3 προσόμοια τῆς ἁγίας Μαρίας εἰς 4. Δόξα, τῆς ἁγίας: «*Εθαυματούργησε, Χριστέ*». Καὶ νῦν, τὸ ἀ' θεοτοκίον τοῦ ἤχου.

Εἴσοδος. «*Φῶς ἱλαρόν*» καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Δόξα, τῆς ἁγίας: «*Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα*». Καὶ νῦν: «*Ὡ θαύματος καινοῦ*».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τῆς ἁγίας. Καὶ νῦν: «*Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς*».

Ἀπόλυσις: «*Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν*».

Τῇ Κυριακῇ πρωί, Μεσονυκτικὸν

Μετὰ τὸν ν' ψαλμόν, ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἤχου, τὰ τριαδικά: «*Ἄξιόν ἐστιν*», τὸ τρισάγιον, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «*Εὐξώμεθα*».

Ὅρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτικά ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τὰ ἀναστάσιμα. Τὰ εὐλογητάρια, ἡ ὑπακοὴ καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τὸ Η' ἐωθινόν, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κυριακῶν τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Τριωδίου μετὰ στίχου: «*Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι*» καὶ ὁ τῆς ἁγίας, εἰς 4 ἕκαστος.

Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τῆς ἁγίας καὶ τὰ καθίσματα τοῦ Τριωδίου. Ἀφ' ε' ᾠδῆς, τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ: «*Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου*». Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ Η' ἀναστάσιμον, τῆς ἁγίας καὶ τὸ θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, ἀναστάσιμα 4 καὶ (κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Τ.Μ.Ε.) τὰ 3 ἐσπέρια προσόμοια τῆς ἁγίας: «*Σὲ μὲν διεκώλυε*» εἰς 4, μετὰ τῶν εἰς ὁσίας γυναῖκας στίχων εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Δόξα, τοῦ Τριωδίου: «*Οὐκ ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*». Καὶ νῦν: «*Ἵπερευλογημένη*».

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ «Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος» (ἢ «Σήμερον σωτηρία»).

Θεία Λειτουργία

(τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικόν, τῆς Κυριακῆς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον, τῆς ἀγίας, τοῦ ἁπ. Βαρνάβα καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον «Προστασία τῶν Χριστιανῶν». Προκείμενον τοῦ πλ. δ' ἤχου (βλ. ἀρχὴν Ἀποστόλου).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Ε' Κυριακῆς νηστειῶν «Χριστὸς παραγενόμενος ἀρχιερεὺς» (Εβρ. θ' 11-14).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως «Παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα» (Μκ. ι' 32-45).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Εἶδομεν τὸ φῶς».

Ὅπισθάμβωνος εὐχή· «Ὁ θυσίαν αἰνέσεως».

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἐσπέρας

Ἐν τῇ Θ' Ὁρα. Ἀπολυτίκια, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τῆς ἀγίας Μαρίας. Ἄντι κοντακίου, ἡ ὑπακοή τοῦ ἤχου. Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Ἐν τῷ κατανυκτικῷ Ἑσπερινῷ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται κατὰ τὸν τύπον τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς ἐσπέρας, ἀλλὰ κατανυκτικὰ λέγονται τὰ τοῦ πλ. δ' ἤχου, μέγα δὲ προκείμενον τὸ «Ἐδώκας κληρονομίαν».

7. ΔΕΥΤΕΡΑ πρὸ τῶν Βαΐων. Καλλιοπίου μάρτυρος· Γεωργίου ἐπισκόπου Μυτιλήνης· Σάββα ὁσίου τοῦ νέου, τοῦ ἐν Καλύμνῳ.

Σημείωσις. Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀγίου μάρτυρος Καλλιοπίου, εὐρίσκεται καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀγίου Γεωργίου ἐπισκόπου Μυτιλήνης. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀκολουθιῶν, ψάλλεται μετὰ τῆς τοῦ Τριωδίου μόνον ἡ μία, ἣν ἂν θέλῃ ὁ προεστῶς, ἢ δὲ ἕτερα ἐν τοῖς ἀποδείπνοις.

8. ΤΡΙΤΗ πρὸ τῶν Βαΐων. Ἡρωδίωνος, Ἀγάβου, Ρούφου, Ἀσυγκρίτου, Φλέγοντος καὶ Ἑρμοῦ ἀποστόλων, ἐκ τῶν Ο' (70).

9. ΤΕΤΑΡΤΗ πρὸ τῶν Βαΐων. Εὐψυχίου μάρτυρος τοῦ ἐν Καισαρείᾳ*.

Ἡ Προηγιασμένη τελεῖται ὡς προεγράφη, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

10. ΠΕΜΠΤΗ πρὸ τῶν Βαΐων. Τερεντίου, Πομπηίου, Μαξίμου καὶ Ἀφρικανοῦ μαρτύρων καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς· Γρηγορίου ἱερομάρτυρος τοῦ Ἐ', πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.**11. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ** πρὸ τῶν Βαΐων. Ἀντίπα ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Περγάμου*.

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 8) τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου· «Τὴν ψυχωφελῆ πληρώσαντες» δῖς, τὸ μαρτυρικὸν καὶ τὰ 5 ἰδιόμελα τοῦ ἁγίου Λαζάρου· «Κύριε, Λαζάρου θέλων» ἀνὰ μίαν. Δόξα· «Ἐπιστὰς τῷ μνήματι». Καὶ νῦν· «Τὴν ψυχωφελῆ πληρώσαντες». Εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «Φῶς ἰλαρὸν» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν», ψάλλεται ὁ ἐν τῷ Τριωδίῳ κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Λάζαρον, μετὰ τῶν εἰρμῶν καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι». Μετὰ τὴν θ' ὠδὴν, ἐπαναλαμβάνεται ὁ εἰρμὸς αὐτῆς· «Ἐποίησε κράτος». Εἶτα τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «Ἡ πάντων χαρὰ» (ζήτηι εἰς τὸν κανόνα τῆς αὔριον), τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ'), «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ» καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου. Μετὰ τὰς εὐχὰς· «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε» (λεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀναλογίου), ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα». Πρὸ τοῦ «Δι' εὐχῶν», ψάλλεται τὸ «Πάντων προστατεύεις».

12. ΣΑΒΒΑΤΟΝ πρὸ τῶν Βαΐων. Ἡ ἀνάστασις τοῦ δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου· Βασιλείου ἐπισκόπου Παρίου· ἡ κοίμησις Νεοφύτου ὁσίου τοῦ Ἐγκλειστοῦ*.

Σημειώσεις. 1. Ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, σχολάζει ἡ Παρακλητικὴ καὶ τὸ Μηναιόν. Μνήμαι δὲ ἁγίων τινῶν, ἐπισήμως ἐορταζομένων, μετατίθενται εἰς τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα.

2. Ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, δὲν τελοῦνται μνημόσυνα.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ. Μετὰ τὸν ν' ψαλμὸν, τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*», ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις: «*Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν*» μετὰ τοῦ «*Εὐξώμεθα*».

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ. Εἰς τὸ «*Θεὸς Κύριος*», τὸ ἀπολυτίκιον «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*» τρίς. Καθίσματα, μετὰ τὴν α' στιχολογίαν «*Κατοικτείρας τῆς Μάρθας*» δίς. Μετὰ δὲ τὴν β', τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια, ἡ μικρὰ συναπτὴ καὶ τὸ κάθισμα: «*Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας*» δίς. Εὐθύς τὸ «*Ἀνάστασιν Χριστοῦ*» καὶ ὁ ν' ψαλμὸς χῦμα. Κανόνες, οἱ δύο τοῦ Λαζάρου, ὁ α' μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ ὁ β' ἄνευ εἰρμῶν εἰς 4, ἀμφότεροι μετὰ στίχου εἰς τὰ τροπάρια: «*Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι*». Ἀπὸ γ' καὶ ἀφ' ς' ᾠδῆς, ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ. Καταβασίαι: «*Ἰγρὰν διοδεύσας*». Εἰς τὴν θ', ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλὰ φάλλεται ἢ θ' ᾠδῆ, ὡς ἀνωτέρω διετάχθη εἰς τοὺς κανόνες. Εἶτα ἡ καταβασία: «*Κυρίως Θεοτόκον*». Ἐξαποστειλάρια, τὸ «*Ἅγιος Κύριος*» τρίς καὶ τὰ δύο τοῦ Λαζάρου «*Λόγω σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ*» δίς καί: «*Διὰ Λαζάρου σε Χριστὸς*» ἅπαξ. Εἰς τοὺς αἴνους, τὰ 8 ἰδιόμελα: «*Ἀνάστασις καὶ ζωὴ*», μετὰ τῶν ἀναστασίμων στίχων εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Δόξα: «*Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα*». Καὶ νῦν «*Ἰπερευλογημένη*». Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπολυτίκιον «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*».

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου). Ἀντίφωνα τῆς Κυριακῆς, μετὰ τοῦ «*ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν*» εἰς τὸ β', καὶ τοῦ ἀπολυτικίου «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*» εἰς τὸ γ'. Εἰσοδικόν: «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν ..., ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν*». Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ ἀπολυτίκιον «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*». Κοντάκιον «*Ἡ πάντων χαρὰ*». Ἀντὶ τοῦ τρισαγίου ὕμνου: «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε*». Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Σαββάτου τοῦ Λαζάρου. Εἰς τὸ «*Ἐξαιρέτως*» «*Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν*». Κοινωνικόν: «*Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον. Ἀλληλούια*». Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*». Ἀπόλυσις: «*Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν*».

13. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ. Ἡ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξος πανήγυρις τῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μαρτίνου πάπα Ῥώμης· Γεωργίου νεομάρτυρος τοῦ Κυρίου, τοῦ ἐν Πτολεμαῖδι*.

Κατάλυσις ἰχθύος.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, Θ΄ Ὑρα

Ἀπολυτίκιον· «Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν». Κοντάκιον· «Ἡ πάντων χαρά». Ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

Ἑσπερινός

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», τὰ 5 ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς εἰς 6. Δόξα, καὶ νῦν· «Σήμερον ἡ χάρις».

Εἴσοδος· «Φῶς ἰλαρόν», τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ ἀναγνώσματα καὶ ἡ λιτὴ τῆς ἑορτῆς.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ 3 ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, καὶ νῦν· «Σήμερον ἡ χάρις».

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ· «Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν». Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν· «Συνταφέντες σοι».

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «Ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθῆναι καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν».

Τῇ Κυριακῇ πρωί, Μεσονυκτικὸν

Μετὰ τὸν ν΄ φαλμόν, τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον· «Συνταφέντες σοι», ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὁρθρος

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν· «Μετὰ κλάδων νοητῶς». Δόξα, καὶ νῦν· «Τεταρταῖον Λάζαρον». Μετὰ τὴν β΄· «Ἐπὶ φίλῳ σου, Χριστέ». Δόξα, καὶ νῦν· «Αἰνέσατε συμφώνως». Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον· «Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβίμ». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Οἱ ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ προκείμενον·

«Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον» τρίς, μετὰ τοῦ στίχου·

«Κύριε, ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τῆς ἑορτῆς (ἀπὸ τῆς Ὑραίας Πύλης). Τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» δὲν λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς ὁ ν΄ φαλμὸς χῦμα. (Κατ' ἄλλην ὁμως τάξιν, ὁ ν΄ φαλμὸς φάλλεται καὶ γίνεται ὁ ἐν ἐκάστη Κυριακῇ συνήθης

ἀσπασμὸς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου). Δόξα· «Σήμερον ὁ Χριστός». Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός ..., Σήμερον ἡ χάρις».

ΚΑΝΩΝ, ὁ τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι». Ἄπο γ' ᾠδῆς, ἡ ὑπακοὴ τῆς ἑορτῆς. Ἄφ' ς' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον, ὁ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ· «ᾠφθησαν αἱ πηγαί». Εἰς τὴν θ', ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλὰ ψάλλεται ἡ θ' ᾠδή, ὡς ἀνωτέρω διετάχθη εἰς τὸν κανόνα. Εἶτα ἡ καταβασία· «Θεὸς Κύριος».

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ, μόνον τὸ «Ἅγιος Κύριος» τρίς.

Ἀμέσως ἀναγινώσκειται ἡ εὐχὴ τῶν βαΐων ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης (ἢ ἀπὸ τοῦ θρόνου, ἐὰν χοροστατῆ ἀρχιερεὺς, ὅστις περιβάλλεται πρὸς τοῦτο ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον).

Εἰς τοὺς Αἰνοῦς, τὰ 4 ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς, ἀνὰ μίαν. Δόξα, καὶ νῦν· «Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα».

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπολυτίκιον· «Συνταφέντες σοι».

Θεία Λειτουργία

(Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

ΑΝΤΙΦΩΝΑ, τῆς ἑορτῆς·

Ἀντίφωνον α'

Στίχ. α'· «Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου».

«Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου».

Στίχ. β'· «Περιέσχον με ὠδίνες θανάτου, κίνδυνοι ἄδου εὐροσάν με».

Στίχ. γ'· «Θλίφιν καὶ ὀδύνην εὖρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην».

Στίχ. δ'· «Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν χώρᾳ ζώντων».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου».

Ἀντίφωνον β'

Στίχ. α'· «Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα».

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθείς».

Στίχ. β'· «Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;».

Στίχ. γ´ «Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι».

Στίχ. δ´ «Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ».

Δόξα, καὶ νῦν· «Ὁ μονογενὴς Υἱός».

Ἀντίφωνον γ´

Στίχ. α´ «Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ».

«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν».

Στίχ. β´ «Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ».

Στίχ. γ´ «Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ».

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ· «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πύλου ὄνου καθεσθείς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὰ ἀπολυτικά· «Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν» καί· «Συνταφέντες σοι». Κοντάκιον· «Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ».

Ὁ τρισάγιος ὕμνος.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Κυριακῆς τῶν Βαΐων· «Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε» (Φιλ. δ´ 4-9).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως· «Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα» (Ἰω. ιβ´ 1-18).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀλληλούια».

Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν».

ΛΙΤΑΝΕΙΑ. Μετὰ τὴν ὀπισθάμβωνον εὐχὴν, εἴθισται ἐν Κύπρῳ ἵνα γίνηται λιτανεία πέριξ τοῦ ναοῦ, κρουομένων τῶν κωδῶνων, προπορευομένων φανῶν καὶ ἑξαπτερούγων, καὶ ἀκολουθούντων τῶν χορῶν ψαλλόντων τὰ στιχηρὰ τῶν αἰῶνων· «Ὁ πλεῖστος ὄχλος, Κύριε», τῶν ἱερέων κρατούντων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς βαϊοφόρου, καὶ τῶν πιστῶν φερόντων κλάδους φοινίκων καὶ ἐλαιῶν. Πληρωθείσης τῆς λιτανείας, πρὸ

της δυτικής εισόδου, ο ιερεὺς βλέπων πρὸς δυσμὰς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου καὶ ἀκολουθῶς τὴν εὐχὴν τῶν βαΐων.

Εἶτα, ψαλλομένου τοῦ ἀπολυτικίου· «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*», ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸν ναόν, ὅπου μετὰ τὸ «*Εἶη τὸ ὄνομα*» γίνεται ἡ ἀπόλυσις ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

**Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἐσπέρας,
ἡ ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῶν Βαΐων**

Ἐν τῇ Θ΄ Ὁρα. Ἀπολυτίκια· «*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν*». Δόξα· «*Συνταφέντες σοι*». Κοντάκιον· «*Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ*». Ἀπόλυσις· «*Ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου*».

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ. Μετὰ τὸ «*Νῦν ἀπολύεις*», ψάλλεται ὁ τριώδιος κανὼν τοῦ Ἀποδείπνου ἄνευ εἰρμῶν, μετὰ στίχου· «*Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι*». Μετὰ τὴν θ΄ ὥδην, ψάλλεται καὶ ὁ εἰρμὸς αὐτῆς·

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἢ παιδοποιΐα· ἐπὶ σοί, Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκονομήθη διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἶτα τὸ τρισάγιον, τὰ τροπάρια· «*Θεοτόκε Παρθένε*» καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς τῷ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς.

Ἀπόλυσις· «*Ἐρχόμενος ὁ Κύριος ἐπὶ τὸ ἐκούσιον πάθος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν*». Πρὸ τοῦ «*Δί' εὐχῶν*», τὸ σταυροθεοτοκίον· «*Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον*».

Σημείωσις. Ἡ ὡς ἄνω ἀπόλυσις· «*Ἐρχόμενος ὁ Κύριος ...*» λέγεται εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας, μέχρι καὶ τοῦ Ἀποδείπνου τῆς Μ. Τετάρτης.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἄρχεται ὁ Ὁρθρος τῆς Μεγάλης Δευτέρας¹⁹.

¹⁹ Κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν, καθ' ὅλην τὴν Μ. Ἑβδομάδα, ὁ Ὁρθρος ἐκάστης ἡμέρας τελεῖται τῷ ἐσπέρας τῆς προηγουμένης, αἱ δὲ Ὁραὶ καὶ ὁ Ἑσπερινὸς μετὰ τῆς Λειτουργίας (Προηγιασμένης ἢ τελείας) τελοῦνται τῷ πρωί. Πρὸ τοῦ Ὁρθρου τῆς Μ. Τρίτης καὶ Μ. Τετάρτης τελεῖται τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον, πρὸ δὲ τοῦ Ὁρθρου τῆς Μ. Πέμπτης τὸ Μικρόν.

14. ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἰωσήφ τοῦ παγκάλου καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταραθείσης καὶ ξηρανθείσης συκῆς· Ἀριστάρχου, Πούδη καὶ Τροφίμου ἀποστόλων, ἐκ τῶν Ο΄ (70).

Ἄρχεται ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς

Ἐν τῷ Ὄρθρω. Πρὸ τοῦ ἐξαψάλμου τὸ «Ἐπακούσαι σου Κύριος» καὶ ἡ θυμίασις διὰ κατζίου. Μετὰ τὰ εἰρηνικά, ψάλλεται τὸ «Ἀλληλούια» (δις ἀργῶς καὶ δις συντόμως) εἰς ἤχον πλ. δ', μετὰ τῶν στίχων «Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει». Εἶτα τὸ τροπάριον «Ἴδου ὁ Νυμφίος»²⁰ (δις ἀργῶς καὶ ἅπαξ συντόμως). Τὸ τέλος τοῦ α' συμπληροῦται οὕτω «προστασίαις τῶν ἀσωμάτων, σῶσον ἡμᾶς», τὸ τέλος τοῦ β' διὰ τῆς προσωνομίας τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ «πρεσβείαις (τοῦ ἱεράρχου, ἢ τοῦ ἀθλοφόρου, ἢ τοῦ ὀσίου κτλ.), σῶσον ἡμᾶς», καὶ τοῦ γ' «διὰ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς». Ἡ μικρὰ συναπτὴ, τὰ 3 καθίσματα δις ἕκαστον, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁ ν' ψαλμὸς χῦμα. Ἀκολούθως, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, ψάλλεται τὸ τριώδιον μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι». Μεθ' ἑκάστην ᾠδὴν ἐπαναλαμβάνεται ὁ εἰρμὸς αὐτῆς. Μετὰ τὴν α' ᾠδὴν, ἡ μικρὰ συναπτὴ, τὸ κοντάκιον, ὁ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου καὶ ἀκολούθως ἡ η' καὶ θ' ᾠδὴ. Ἐξαποστειλάριον «Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω» τρίς. Εἰς τοὺς αἴνους, τὰ ἰδιόμελα «Ἐρχόμενος ὁ Κύριος» δις καὶ «Φθάσαντες πιστοὶ» δις. Δόξα, καὶ νῦν «Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ πάθος». Τὸ «Σοὶ δόξα πρέπει», ἡ δοξολογία χῦμα καὶ τὰ πληρωτικά. Ἀπόστιχα, τὰ 3 ἰδιόμελα «Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον», μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, καὶ νῦν «Δευτέραν Εὐαν». Τὸ «Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι», τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον «Ὁ Ἰακώβ ᾠδύρετο», τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ'). Δόξα, καὶ νῦν «Τὴν τιμιωτέραν», «Ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ὁ ἱερεὺς «Ὁ ὢν εὐλογητός», «Ἐπουράνιε βασιλεῦ», αἱ τρεῖς μεγάλοι μετάνοιοι μετὰ τῆς εὐχῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραὶμ καὶ ἡ ἀπόλυσις «Ἐρχόμενος ὁ Κύριος ἐπὶ τὸ ἐκούσιον πάθος».

²⁰ Ψαλλομένου τοῦ πρώτου «Ἴδου ὁ Νυμφίος», ὁ ἱερεὺς ἐξάγει ἐκ τοῦ Ἱεροῦ τὴν εἰκόνα τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, προηγουμένων λαμπάδων καὶ θυμιατοῦ, καὶ λιτανεύσας αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἀποθέτει αὐτὴν εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, ὅπου παραμένει πρὸς προσκύνησιν μέχρι τῆς Μ. Τετάρτης.

Ἐν ταῖς Ὑραῖς. Ἀναγινώσκονται λιταί, ἥτοι ἅπαντα λέγονται χῦμα. Ἄντι τοῦ τροπαρίου ἐκάστης Ὑραῖς· Δόξα· «*Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται*». Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον τῆς Ὑραῖς. Μετὰ τὸ τρισάγιον ἐκάστης καὶ μετὰ τοὺς μακαρισμοὺς, ἀντι τῶν συνήθων τροπαρίων καὶ κοντακίων, τὸ κοντάκιον «*Ὁ Ἰακώβ ὠδύρετο*».

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «*Κύριε, ἐκέκραξα*», (εἰς στίχους 6) τὰ 6 ἰδιόμελα τῶν αἰνῶν καὶ τῶν ἀποστίχων τοῦ Ὁρθρου. Δόξα, καὶ νῦν· «*Δευτέραν Εὐαν*». Εἴσοδος μετ' Εὐαγγελίου. «*Φῶς ἰλαρόν*», τὰ προκειμένα καὶ ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου, τὸ «*Κατευθυνθήτω*», τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ ἐκτενὴς καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς προδιετάχθη, μετὰ τῶν αἰτήσεων ὑπὲρ τῶν φωτιζομένων.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἀποδείπνῳ. Μετὰ τὴν δοξολογίαν, ἀρχομένου τοῦ β' χοροῦ, ψάλλεται τὸ τριώδιον τῆς ἡμέρας μετὰ τῶν εἰρῶν καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «*Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι*». Μετὰ τὴν θ' ὥδην, ἐπαναλαμβάνεται ὁ εἰρμὸς αὐτῆς. Εἶτα τὸ τρισάγιον καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἀποδείπνου. Πρὸ τοῦ «*Δι' εὐχῶν*», τὸ σταυροθεοτοκίον· «*Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον*».

15. ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ. Τῆς τῶν δέκα παρθένων παραβολῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Κρήσκεντος μάρτυρος· Λεωνίδου ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Ἀθηνῶν· Ἀνανίου ἱερομάρτυρος, ἀρχιεπισκόπου Λακεδαιμονίας.

Πᾶσαι αἱ ἀκολουθίαι τελοῦνται κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Μ. Δευτέρας, μετὰ τῶν κάτωθι διαφορῶν·

Ἐν τῷ Ὁρθρῳ. Τὸ α' «*Ἴδου ὁ νυμφίος*» συμπληροῦται οὕτω· «*πρεσβείαις τοῦ Προδρόμου, σῶσον ἡμᾶς*». Μετὰ τὸν ν' ψαλμόν, εὐθύς ἢ μικρὰ συναπτῆ, τὸ κοντάκιον κτλ., καὶ τὸ διώδιον, ἀρχομένου τοῦ β' χοροῦ. Εἰς τοὺς αἰνους καὶ τὰ ἀπόστιχα, τὰ ἰδιόμελα τῆς ἡμέρας. Μετὰ δὲ τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «*Τὴν ὥραν, ψυχῆ, τοῦ τέλους*» (ὅπερ λέγεται καὶ εἰς τὰς Ὑραῖς).

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «*Κύριε, ἐκέκραξα*»· Δόξα, καὶ νῦν· «*Ἴδού σοι τὸ τάλαντον*».

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἀποδείπνῳ. Τοῦ τριωδίου ἄρχεται ὁ α' χορὸς.

16. ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ. Τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρω πόρνης γυναικός· Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας μαρτύρων· Ἀμφιλοχίου ὁσίου τοῦ ἐν Πάτρῳ.

Πᾶσαι αἱ ἀκολουθίαι, ἐκτὸς τοῦ Ἀποδείπνου, τελοῦνται κατὰ τὴν δι-
άταξιν τῆς Μ. Δευτέρας, μετὰ τῶν κάτωθι διαφορῶν

Ἐν τῷ Ὅρθρῳ. Τὸ ἀ΄ «Ἰδοὺ ὁ νυμφίος» συμπληροῦται οὕτω· «δυ-
νάμει τοῦ Σταυροῦ σου, σῶσον ἡμᾶς». Εἰς τοὺς αἴνους καὶ τὰ ἀπόστιχα,
τὰ ιδιόμελα τῆς ἡμέρας. Μετὰ δὲ τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «Ἵπὲρ τὴν
πόρνην, ἀγαθὲ» (ὅπερ λέγεται καὶ εἰς τὰς Ὁρας).

Ἐν τῇ Προηγιασμένῃ. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 10) τὰ
10 ιδιόμελα τῶν αἰνῶν καὶ τῶν ἀποστίχων τοῦ Ὅρθρου. Δόξα, καὶ νῦν
«Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις».

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἀποδείπνῳ. Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν», ἀρχομένου τοῦ
β΄ χοροῦ, ψάλλεται τὸ τριώδιον τῆς ἡμέρας ἄνευ εἰρμῶν μετὰ στίχου·
«Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι». Μετὰ τὴν θ΄ ᾠδὴν, ψάλλεται καὶ ὁ
εἰρμὸς αὐτῆς·

Ασπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος· μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθο-
ρος ἢ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις. Διὸ σε
πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς θεόνυμφον μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εἶτα τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον τῆς Μ. Πέμπτης· «Τὸν ἄρτον λαβῶν»,
τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (μ΄), «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ» καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀπο-
δείπνου. Μετὰ τὰς εὐχάς· «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε» (λεγόμεναι χῦμα ἀπὸ τοῦ
ἀναλογίου), ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα». Πρὸ τοῦ «Δι' εὐχῶν», τὸ
σταυροθετοκίον· «Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον».

Σημείωσις. Σήμερον εἴθισται νὰ τελεῖται τὸ μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου, εἴτε μετὰ
τὸ Ἀπόδειπνον, εἴτε μετὰ τὸν Ὅρθρον τῆς Μ. Πέμπτης.

17. ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ. Τοῦ ἱεροῦ νιπτῆρος, τοῦ μυστικοῦ δείπνου,
τῆς ὑπερφουῶς προσευχῆς καὶ τῆς προδοσίας αὐτῆς· Συμεῶν ἱερομάρ-
τυρος τοῦ ἐν Περσίδι καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Μακαρίου ἐπισκόπου Κορίνθου
τοῦ Νοταρᾶ.

Ἐν τῷ Ὅρθρω. «Εὐλογητὸς ὁ Θεός», «Βασιλεῦ οὐράνιε», τὸ τρισάγιον, τὰ τροπάρια: «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου», ἡ δέησις καὶ ὁ ἐξάψαλμος. Μετὰ τὰ εἰρηνικά, ψάλλεται τὸ «Ἀλληλούια» (τετράκις), μετὰ τῶν στίχων καὶ ψάλλεται τὸ τροπάριον «Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταί» τρίς. Εὐθὺς τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ ν΄ ψαλμὸς χῦμα καί, ἀρχομένου τοῦ ἀ΄ χοροῦ, ψάλλεται ὁ κανὼν μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια: «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι». Μεθ' ἐκάστην ᾠδὴν ἐπαναλαμβάνεται ὁ εἰρμὸς αὐτῆς. Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὰ καθίσματα: «Ὁ λίμνας καὶ πηγᾶς». Δόξα: «Ταπεινούμενος». Καὶ νῦν: «Συνεσθίων, Δέσποτα». Ἀφ' ς' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον, ὁ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριωδίου. Τὸ ἐξαποστειλάριον τρίς καὶ οἱ αἶνοι ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ. Εἶτα τὸ «Σοὶ δόξα πρέπει», ἡ δοξολογία χῦμα, τὰ πληρωτικά καὶ τὰ ἀπόστιχα ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ. Τὸ «Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι» καὶ τὸ τρισάγιον. Εἶτα, χῦμα τὸ τροπάριον τῆς προφητείας: «Ὁ ραπισθεὶς ὑπὲρ γένους», τὸ προκείμενον, ἡ προφητεία, ἡ ἐκτενὴς καὶ ἡ ἀπόλυσις: «Ὁ δι' ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητα ὁδὸν ἀρίστην τὴν ταπεινώσιν ὑποδείξας ἐν τῷ νῖψαι τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ μέχρι Σταυροῦ καὶ ταφῆς συγκαταβάς ἡμῖν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν».

Τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ πρωί,

Ἑσπερινὸς μετὰ τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου

(Κατὰ τὴν προσκομιδὴν ἐξάγεται σήμερον καὶ δεῦτερος Ἄμνος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν καθαγιασμὸν φυλάσσεται διὰ τὰς ἐκτάκτους ἀνάγκας τῶν πιστῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος).

«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία», ὁ προοιμιακὸς ψαλμὸς καὶ τὰ εἰρηνικά.

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», τὰ 5 ἰδιόμελα τῶν αἰνῶν: «Συντρέχει λοιπὸν» εἰς 6. Δόξα, καὶ νῦν: «Γέννημα ἐχιδνῶν».

ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΕΤ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ. «Φῶς ἰλαρόν», τὰ προκείμενα καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου.

Εὐθὺς ἡ συναπτὴ τοῦ τρισαγίου, ὁ τρισάγιος ὕμνος, ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ καθεξῆς ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου.

ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΥ. «Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ» ἡ δὲ εἴσοδος τῶν τιμίων δώρων γίνεται μετὰ τὴν φράσιν: «καθάπερ ὁ Ἰούδας».

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ».

Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ», τὸ ὁποῖον ψάλλεται καὶ ἀντὶ τοῦ «Πληρωθήτω τὸ στόμα ἡμῶν».

Ὅπισθάμβωνος εὐχή· «Ὁ θυσίαν αἰνέσεως». «Εἶη τὸ ὄνομα».

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «Ὁ δι' ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητα».

18. ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Τὰ ἅγια καὶ ἄχραντα πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· Ἰωάννου ὁσίου, μαθητοῦ Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἑσπέρας,

Ὁρθρος Μ. Παρασκευῆς (Ακολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν)

Ἡ ἀκολουθία ἄρχεται ὡς καὶ ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς Μ. Δευτέρας, ἀλλὰ μετὰ τὸ «Ἀλληλούια» ψάλλεται τὸ τροπάριον· «Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ» τρίς, μεθ' ὃ ἀναγινώσκεται τὸ

Α' ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (τῆς Διαθήκης), εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου ὁ β' χορὸς ψάλλει τὸ «Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε, δόξα σοι». Τοῦτο ψάλλεται καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστου Εὐαγγελίου πλὴν τοῦ ΙΒ'.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ. Εἶτα, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, τὰ ἀντίφωνα α'-γ', τὸ κάθισμα καὶ τὸ Β' Εὐαγγέλιον. Ἀκολουθῶς, ἀρχομένου τοῦ β' χοροῦ, τὰ ἀντίφωνα δ'-ζ', τὸ κάθισμα καὶ τὸ Γ' Εὐαγγέλιον. Ἀμέσως, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, τὰ ἀντίφωνα ζ'-θ', τὸ κάθισμα καὶ τὸ Δ' Εὐαγγέλιον. Εὐθύς, ἀρχομένου τοῦ β' χοροῦ, τὰ ἀντίφωνα ι'-ιβ', τὸ κάθισμα καὶ τὸ Ε' Εὐαγγέλιον. Εἶτα, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, τὰ ἀντίφωνα ιγ' καὶ ιδ'.

ΕΞΟΔΟΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ. Μετὰ ταῦτα, προηγουμένων λαμπάδων καὶ θυμιατοῦ, γίνεται ἡ ἔξοδος τοῦ Ἐσταυρωμένου ἀπὸ τῆς βορείας πύλης τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ τοῦ ἱερέως, αὐτοῦ ἐκφωνοῦντος ἐμμελῶς τὸ «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου» (λέγοντος τρίς τὸν α' καὶ τὸν προτελευταῖον στίχον αὐτοῦ). Ἐρχόμενοι δὲ εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ἔνθα εὐρίσκεται προηγουμένως βῆθρον, περιέρχονται τοῦτο τρίς, καὶ πῆγνυται ὁ Σταυρὸς ἐπὶ τοῦ βῆθρου. Εἶτα, ὁ ἱερεὺς θυμιάσας, προσκυνεῖ αὐτόν. Ἀκολουθῶς, οἱ χοροὶ ψάλλουσι τὸ «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου» ἐναλλάξ κατὰ στίχον (ἄνευ τῶν ἐπαναλήψεων), τὰ λοιπὰ τροπάρια τοῦ ιε' ἀντιφώνου, τὸ κάθισμα καὶ τὸ ς' Εὐαγγέλιον.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ. Εἶτα, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, οἱ μακαρισμοί, τὸ

προκείμενον «*Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου*» τρὶς μετὰ τοῦ στίχου αὐτοῦ καὶ τὸ Ζ' Εὐαγγέλιον.

Ὁ ν' φαλμὸς χῦμα καὶ τὸ Η' Εὐαγγέλιον.

ΚΑΝΩΝ. Εὐθύς, ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, φάλλεται τὸ τριῶδιον μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «*Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι*». Μεθ' ἐκάστην ᾠδὴν ἐπαναλαμβάνεται ὁ εἰρμὸς αὐτῆς. Μετὰ τὴν ε' ᾠδὴν, ἡ μικρὰ συναπτὴ, τὸ κοντάκιον, ὁ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου* καὶ τοῦ *Τριωδίου*.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ· «*Τὸν ληστὴν αὐθημερόν*» τρὶς καὶ τὸ Θ' Εὐαγγέλιον.

Εἰς τοὺς Αἰνοῦς, τὰ ἰδιόμελα ὡς ἐν τῷ *Τριωδίῳ* καὶ τὸ Ι' Εὐαγγέλιον.

Τὸ «*Σοὶ δόξα πρέπει*», ἡ δοξολογία χῦμα, τὰ πληρωτικὰ καὶ τὸ ΙΑ' Εὐαγγέλιον.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, ὡς ἐν τῷ *Τριωδίῳ* καὶ τὸ ΙΒ' Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ διακόνου ἀπ' ἄμβωνος (ἢ ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης ὑπὸ τοῦ ἱερέως). Εἰς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ α' χορὸς· «*Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι*».

Τὸ «*Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι*» καὶ τὸ τρισάγιον.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ· «*Ἐξηγόρασας ἡμᾶς*» τρὶς καὶ ἡ ἐκτενής.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς· «*Σοφία. Ὁ ὦν εὐλογητός*». Ὁ ἀναγνώστης τὸ «*Στερεώσαι, Κύριος*» καὶ ἡ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «*Ὁ ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας καὶ κολαφισμοὺς καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον ὑπομείνας, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινός*».

Τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ πρωί, Μεγάλαι Ὑραὶ

Ὑρα Α'. «*Εὐλογητός ὁ Θεός*», «*Βασιλεῦ οὐράνιε*», τρισάγιον, «*Κύριε, ἐλέησον*» (ιβ'). Δόξα, καὶ νῦν· «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν*» καὶ οἱ τρεῖς φαλμοί. Εἶτα· Δόξα, καὶ νῦν· «*Ἀλληλούια, ἀλληλούια, ἀλληλούια. Δόξα σοι, ὁ Θεός*» (γ'), «*Κύριε, ἐλέησον*» (γ'). Δόξα· «*Σταυρωθέντος σου*». Καὶ νῦν· «*Τί σε καλέσωμεν*».

Καὶ ἀρχομένου τοῦ α' χοροῦ, φάλλονται τὰ ἰδιόμελα τῆς Ὑρας, ἅπαξ ἕκαστον, τὸ μὲν α' ἄνευ στίχου, τὸ β' μετὰ στίχου, τὸ δὲ γ' μετὰ τοῦ «*Δόξα, καὶ νῦν*». Τούτων ψαλλομένων, ὁ διάκονος (ἢ ὁ ἱερεὺς) θυμιᾷ τὸν ναὸν διὰ κατζίου.

Μετὰ τὸ δοξαστικόν, λέγονται τὸ προκείμενον, ἡ προφητεία, ὁ Ἀπόστολος καὶ ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης τὸ Εὐαγγέλιον, μεθ' ὃ ὁ ἀναγνώστης τὸ «Τὰ διαβήματά μου», τὸ τρισάγιον, τὸ κοντάκιον· «Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα», «Κύριε, ἐλέησον» (μ'), «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ», «Κύριε, ἐλέησον» (γ'). Δόξα, καὶ νῦν· «Τὴν τιμιωτέραν», «Ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ὁ ἱερεύς· «Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς» καὶ τὴν εὐχὴν· «Χριστὲ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν». Ἀκολουθῶς ἐπισυνάπτονται αἱ

᾿Ωραι Γ' καὶ ς'. Ἄρχονται ἀπὸ τοῦ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν» καὶ τελοῦνται κατὰ τὴν ἐν τῇ Α' ᾿Ωρα διὰ ταξιν, ἀλλ' εἰς τὴν Γ' ᾿Ωραν τῶν ἰδιομέλων ἄρχεται ὁ β' χορός. Μετὰ τὴν εὐχὴν τῆς ς' ᾿Ωρας, ἐπισυνάπτεται ἡ

᾿Ωρα Θ'. Τελεῖται ὡς καὶ ἡ Γ' ᾿Ωρα, μέχρι τοῦ ἰδιομέλου· «Ὅτε σε Σταυρῷ», τοῦ ὁποίου τὸ τέλος· «σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι» λέγει ὁ β' χορός. Εἶτα ὁ α' χορός· «Δόξα». Ὁ β'· «Καὶ νῦν». Καὶ ὁ κανονάρχης, ἰστάμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, ἀναγινώσκει ἐμμελῶς τὸ ἰδιόμελον· «Σήμερον κρεμαῖται ἐπὶ ξύλου», λέγων ἐκ γ' τὸν πρῶτον καὶ τὸν προτελευταῖον στίχον. Εἶτα οἱ χοροὶ φάλλουσι τὸ αὐτὸ ἰδιόμελον ἐναλλάξ κατὰ στίχον (μετὰ τῶν ἐπαναλήψεων), μεθ' ὃ τὸ προκείμενον, ἡ προφητεία κτλ. ὡς ἐν τῇ Α' ᾿Ωρα. Μετὰ τὴν εὐχὴν· «Δέσποτα, Κύριε», ἡ ἀπόλυσις· «Ὁ ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας» καὶ ἀκολουθεῖ

Ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς (Ἀποκαθήλωσις)

«Εὐλογητὸς ὁ Θεός», ὁ προοιμιακὸς ψαλμὸς καὶ τὰ εἰρηνικά.

Εἰς τὸ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», τὰ 5 ἰδιόμελα· «Πᾶσα ἡ κτίσις» εἰς 6. Δόξα· «Ὡ πῶς ἡ παράνομος». Καὶ νῦν· «Φοβερόν καὶ παράδοξον».

ΕἰΣΟΔΟΣ ΜΕΤ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ. «Φῶς ἰλαρόν», τὸ προκείμενον· «Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου» τρεῖς μετὰ τοῦ στίχου αὐτοῦ, τὰ ἀναγνώσματα, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. (Ἐπάρχοντος διακόνου, τὸ Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκειται ἀπ' ἄμβωνος).

ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ. Ἀναγινωσκομένου τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὸ σημεῖον· «Ὁψίας δὲ γενομένης», εἷς τῶν ἱερέων, φέρων ἐπιτραχήλιον καὶ φελόνιον καὶ ἔχων εἰς χεῖρας λευκὴν σινδόνα, προσέρχεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ὅπου εὐρίσκεται ὁ Ἑσταυρωμένος, καὶ ποιεῖ τὴν ἀποκαθήλωσιν. Εἰς τὸ «Λαβὼν τὸ σῶμα», καλύπτει διὰ τῆς σινδόνης τὸ σῶμα τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ μεταφέρει αὐτὸ ἐν εὐλαβείᾳ εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα. Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον,

ὁ ἀ' χορός· «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι».

Ἀκολουθεῖ ἡ ἐκτενής, τὸ «Καταξίωσον» καὶ τὰ πληρωτικά.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ-ΠΕΡΙΦΟΡΑ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ. Εἶτα, κρουομένων πενθίμως τῶν κωδῶνων, γίνεται ἡ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου ἐντὸς τοῦ ναοῦ, οὕτως·

Προπορεύονται οἱ λαμπαδοῦχοι, τὰ ἐξαπτέρυγα, οἱ ψάλται ψάλλοντες τὰ ἀπόστιχα· «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου», ὁ διάκονος θυμιῶν καὶ ἀκολουθοῦσιν οἱ ἱερεῖς, ἐνδεδυμένοι ἐπιτραχήλιον καὶ φελόνιον (τοῦ πρώτου αὐτῶν φέροντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον), αἶροντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὸν Ἐπιτάφιον. Ἡ πομπὴ ἐξέρχεται τοῦ ἱεροῦ Βήματος, διὰ τῆς βορείας πύλης, καὶ ἔρχεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ἔνθα εὐρίσκειται προηυτρεπισθὲν κουβούκλιον, καὶ περιέρχονται τοῦτο τρίς. Καὶ οἱ μὲν λαμπαδοῦχοι καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν χορῶν ἴστανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ κουβουκλίου, οἱ δὲ ἱερεῖς ἀποθέτουσι τὸν Ἐπιτάφιον εἰς τὸ κουβούκλιον, ῥαίνουσιν τοῦτον δι' ἀνθέων καὶ ῥοδοστάγματος καὶ τοποθετοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Εἶτα ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων θυμιᾷ τὸν Ἐπιτάφιον καὶ ἀσπάζεται μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερέων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸν Ἐπιτάφιον, τῶν χορῶν ψαλλόντων, πρὸ τοῦ κουβουκλίου, τὸ Δόξα, καὶ νῦν· «Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον».

Εἶτα τὸ «Νῦν ἀπολύεις» καὶ τὸ τρισάγιον.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ· «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ». Δόξα, καὶ νῦν· «Ταῖς μυροφόροις γυναιξί».

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «Ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν τὰ φρικτὰ πάθη καὶ τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν καὶ τὴν ἐκούσιον ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν».

19. ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἡ θεόσωμος ταφή καὶ ἡ εἰς ἄδου κάθοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παφνουτίου ἱερομάρτυρος.

Τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἐσπέρας,

ἽΟρθος Μεγάλου Σαββάτου (Ἐπιτάφιος Θρηῆνος)

«Εὐλογητὸς ὁ Θεός», «Βασιλεῦ οὐράνιε», τὸ τρισάγιον, τὰ τροπάρια· «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου», ἡ δέησις καὶ ὁ ἐξάψαλμος.

Εἰς τὸ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὰ ἀπολυτικά· «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ». Δόξα· «Ὅτε κατῆλθες». Καὶ νῦν· «Ταῖς μυροφόροις».

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ· «*Σινδόνι καθαρά*». Δόξα, τὸ τέλος αὐτοῦ· «*Δεῖξον ἡμῖν, ὡς προεῖπας*». Καὶ νῦν· «*Ἐξέστησαν χοροί*». Ὁ ν΄ ψαλμὸς χῦμα.

ΚΑΝΩΝ, ὁ τοῦ Μ. Σαββάτου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «*Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι*». Μεθ' ἐκάστην ᾠδὴν ἐπαναλαμβάνεται ὁ εἰρμὸς αὐτῆς.

Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, ἡ μικρὰ συναπτὴ καὶ τὸ κάθισμα· «*Τὸν τάφον σου, Σωτήρ*». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Ἀφ' ε' ᾠδῆς, ἡ μικρὰ συναπτὴ, τὸ κοντάκιον, ὁ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου* καὶ τοῦ *Τριωδίου*.

ΕΓΚΩΜΙΑ. Μετὰ τὴν θ' ᾠδὴν, οἱ ἱερεῖς ἐξέρχονται τοῦ ἱεροῦ Βήματος καὶ ἴστανται πρὸ τοῦ Ἐπιταφίου, ψάλλοντες τὸ α' τροπάριον τῆς α' στάσεως τῶν Ἐγκωμίων· «*Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ*». Καὶ ὁ μὲν προεξάρχων ἱερεὺς θυμιᾷ τὸν Ἐπιτάφιον σταυροειδῶς καὶ εἶτα τὸν λαόν, οἱ δὲ χοροὶ ψάλλουσι τὰ λοιπὰ τροπάρια τῆς στάσεως, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας γίνεται μικρὰ συναπτὴ. Εἶτα ψάλλονται ἡ β' καὶ ἡ γ' στάσις, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν. Εἰς τὸ τροπάριον τῆς γ' στάσεως· «*Ἐρόραναν τὸν τάφον*», τὸ ὁποῖον ψάλλεται τρίς, ὁ προεξάρχων ἱερεὺς ραίνει τὸν Ἐπιτάφιον διὰ ῥοδοστάγματος.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ. Μετὰ τὰ Ἐγκώμια, ἡ μικρὰ συναπτὴ, μεθ' ἣν ψάλλονται ἀργῶς τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια. Ψαλλομένων δὲ τούτων, οἱ ἱερεῖς ἐπανερχονται εἰς τὸ Ἱερόν. Εἶτα καὶ πάλιν ἡ μικρὰ συναπτὴ.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ, μόνον τὸ «*Ἅγιος Κύριος*» τρίς.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, τὰ 4 ἰδιόμελα· «*Σήμερον συνέχει τάφος*». Δόξα· «*Τὴν σήμερον μυστικῶς*». Καὶ νῦν· «*Ἵπερευλογημένη*».

Δοξολογία μεγάλη, μεθ' ἣν γίνεται ἡ

ΛΙΤΑΝΕΥΣΙΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ. Ψαλλομένου ἀργῶς τοῦ ἁσματικοῦ «*Ἅγιος ὁ Θεός*», λιτανεύεται ὁ Ἐπιτάφιος πέριξ τοῦ ναοῦ μετὰ φανῶν, ἑξαπτερούγων, θυμιατοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τάξιν²¹. Ἐπανελθούσης τῆς πομπῆς εἰς τὸν ναόν, ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης· «*Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία*» καὶ εἰσάγεται ὁ Ἐπιτάφιος εἰς

²¹ Κατὰ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου, ψάλλεται ὑπὸ τινῶν τὸ ἰδιόμελον· «*Τὸν ἥλιον κρύψαντα*». Εἴθισται δὲ κατ' αὐτὴν νὰ γίνωνται στάσεις εἰς ἐκάστην πλευρὰν τοῦ ναοῦ καὶ δεήσεις ὑπὲρ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, τῶν ἀρχῶν, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν κτιτόρων τοῦ ναοῦ.

τὸ Ἱερὸν, ὅπου λιτανεύεται περίξ τῆς ἁγίας Τραπέζης, φαλλομένων τῶν ἀπολυτικίων «Ὅτε κατῆλθες», «Ταῖς μυροφόροις» καί: «Ὁ εὐσχήμων». Πρὸς τὸ τέλος τοῦ τροπαρίου τούτου, καὶ εἰς τὴν φράσιν «κηδεύσας ἀπέθετο», ὁ Ἐπιτάφιος ἐναποτίθεται ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἀναγνώστης τὸ τροπάριον τῆς προφητείας, τὸ προκείμενον, τὴν προφητείαν καὶ τὸν Ἀπόστολον, καὶ ὁ ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τῆς Ὠραίας Πύλης. Εἶτα ἡ ἐκτενής, τὰ πληρωτικὰ καὶ ἡ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ: «Ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν».

Τῷ Μεγάλῳ Σαββάτῳ πρωί,

Ἑσπερινὸς μετὰ τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου

«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία», ὁ προοιμιακὸς ψαλμὸς καὶ τὰ εἰρηνικά.

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», (εἰς στίχους 8) τὰ 4 ἀναστάσιμα τοῦ ἀΐχου «Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς» καὶ τὰ 3 ἰδιόμελα: «Σήμερον ὁ ἄδης» εἰς 4. Δόξα: «Τὴν σήμερον μυστικῶς». Καὶ νῦν «Τὴν παγκόσμιον δόξαν».

ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΕΤ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ. «Φῶς ἱλαρὸν» καὶ εἶτα, ἐκ τῶν ΙΕ' ἀναγνωσμάτων τῆς ἑορτῆς, ἀναγινώσκονται χάριν συντομίας τὸ Α' «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός», τὸ Δ' «Ἐγένετο λόγος Κυρίου» καὶ τὸ ΙΕ' «Ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου».

ΥΜΝΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Εἶτα, ἀρχομένου τοῦ ἀ' χοροῦ, φάλλεται ὁ ὕμνος τῶν τριῶν παιδῶν: «Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε» μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

Μετὰ τοῦτον ἡ συναπτὴ τοῦ τρισαγίου καὶ ἀντὶ τοῦ τρισαγίου ὕμνου τὸ «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μεγάλου Σαββάτου, μεθ' ὃν ὁ ἱερεὺς περιέρχεται ὅλον τὸν ναόν, σκορπίζων φύλλα δάφνης, φάλλων εἰς ἤχον βαρύν, ἀντὶ τοῦ «Ἀλληλούια», τὸ «Ἀνάστα ὁ Θεός». Τοῦτο ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ χοροὶ ἐναλλάξ μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, Μεγάλου Σαββάτου καὶ καθεξῆς ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου.

ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΥ. «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ» ἡ δὲ εἴσοδος τῶν τιμίων δώρων γίνεται μετὰ τὴν φράσιν: «πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας».

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» «Ἐπὶ σοὶ χαίρει».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «*Ἐξηγέροθη, ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ ἀνέστη σῶζων ἡμᾶς. Ἀλληλούια*».

Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «*Μνήσθητι, εὐσπλαγχνε*».

Ὅπισθάμβωνος εὐχή· «*Ὁ θυσίαν αἰνέσεως*». «*Εἶη τὸ ὄνομα*».

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «*Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν*».

20. Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. Ἡ ζωηφόρος ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· Θεοδώρου ὁσίου τοῦ Τριχινᾶ. Ἦχος α΄.

Ἦρχεται τὸ Πεντηκοστάριον²²

Κατὰ τὴν παροῦσαν ἑβδομάδα γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

Τῷ Μεγάλῳ Σαββάτῳ ἑσπέρας,

ἢ Παννυχὶς τοῦ Πάσχα

«*Εὐλογητὸς ὁ Θεός*», «*Βασιλεῦ οὐράνιε*», τρισάγιον, «*Κύριε ἐλέησον*» (ιβ΄). Δόξα, καὶ νῦν· «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν*», ὁ ν΄ ψαλμὸς χῦμα καὶ ἀμέσως ψάλλεται ὁ κανὼν· «*Κύματι θαλάσσης*» μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια· «*Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι*». Μεθ' ἐκάστην ᾠδὴν ἐπαναλαμβάνεται ὁ εἰρμὸς αὐτῆς. Μετὰ τὴν θ΄ ᾠδὴν, ὁ ἀναγνώστης τὸ τρισάγιον, ὁ χορὸς τὸ ἀπολυτίκιον· «*Ὅτε κατῆλθες*», ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκτενὴ καὶ ἡ ἀπόλυσις· «*Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν*».

Ἡ τελετὴ τῆς ἀναστάσεως

Ἀκολούθως ὁ ἱερεὺς, ἰστάμενος πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης, κρατῶν τρίκηνρον ἀνημμένον ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας, προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς ἵνα ἀνάψωσι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ψάλλον τὸ «*Δεῦτε λάβετε φῶς*», ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν χορῶν.

²² Κατὰ τὰς κάτωθι ἡμέρας τῆς περιόδου τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἡ ἀκολουθία τοῦ Μηναίου καταλαμβάνεται, ἐκτὸς ἐὰν τύχῃ μνήμη ἑορταζομένου ἁγίου·

α΄. Εἰς τὰς Κυριακὰς καὶ τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα.

β΄. Εἰς τὴν Τετάρτην τῆς Μεσοπεντηκοστῆς καὶ τὴν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως, καθὼς καὶ τὰς ἀποδόσεις αὐτῶν.

γ΄. Εἰς τὴν Τετάρτην τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα.

δ΄. Εἰς τὰ Σάββατα πρὸ καὶ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν (Ψυχοσάββατον καὶ ἀπόδοσις ἑορτῆς ἀντιστοίχως), καὶ

ε΄. Εἰς τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς, κρατῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὸ τρίκηρον, ἐξέρχεται τοῦ ναοῦ μετὰ τῶν χορῶν καὶ τοῦ λαοῦ, προπορευομένων λαμπάδων, ἐξαπτερυγῶν καὶ τῆς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως, φάλλων τὸ «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστὲ Σωτήρ*». Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις ὑπὸ τῶν χορῶν, ἕως ὅτου φθάσωσιν εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ ναοῦ προηυτρεπισμένην ἐξέδραν, ἔνθα ὁ διάκονος ἐκφωνεῖ: «*Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι*» καὶ ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ Β΄ ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον.

Ὅρθρος

Εὐθὺς ὁ ἱερεὺς, λαβὼν θυμιατὸν καὶ θυμιῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως, ἐκφωνεῖ: «*Δόξα τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ*», καὶ φάλλεται τὸ

«*ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ*» τρίς, ἅπαξ ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ ἀνὰ μίαν ὑπὸ τῶν χορῶν. Εἶτα ὁ ἱερεὺς ἀπαγγέλλει τοὺς 4 στίχους: «*Ἀναστῆτω ὁ Θεός*», τὸ «*Δόξα*» καὶ τὸ «*Καὶ νῦν*», μεθ' ἕκαστον τῶν ὁποίων οἱ χοροὶ φάλλουσι τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*». Τέλος, πάλιν ὁ ἱερεὺς τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» μέχρι τῆς φράσεως «*καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι*», τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἀποπληροῖ ὁ χορός.

Εἶτα ὁ διάκονος τὰ εἰρηνικὰ καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν: «*Ὅτι πρέπει σοι*», μεθ' ἣν ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν ναὸν καὶ φάλλεται ὁ

ΚΑΝΩΝ, τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια: «*Δόξα τῇ ἁγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε*». Μεθ' ἑκάστην ᾠδὴν, φάλλεται καταβασία ὁ εἰρμὸς αὐτῆς καὶ ἀκολούθως τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» τρίς καὶ τὸ «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς*» ἅπαξ καὶ γίνεται μικρὰ συναπτὴ, μετὰ τῆς οἰκείας ἐκφωνήσεως ὡς ἐν τῷ Ἱερατικῷ.

Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, φάλλεται ἡ ὑπακοή: «*Προλαβοῦσαι τὸν Ὅρθρον*» καὶ εἶτα ἡ δ', ε' καὶ ζ' ᾠδῆ. Ἀφ' ε' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον, ὁ οἶκος καὶ τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου* καὶ τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. Εἶτα τὸ «*Ἀνάστασιν Χριστοῦ*» τρίς, τὸ «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς*» τρίς καὶ εὐθὺς ἡ ζ' καὶ ἡ ᾠδῆ.

Μετὰ τὴν ἡ' ᾠδὴν, ὁ διάκονος: «*Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτός*», καὶ φάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ μετὰ τῶν μεγαλυναρίων ὡς ἀκολούθως:

α': «*Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὸν ἐθελουσίως παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου*».

«*Φωτίζου, φωτίζου*».

«Εὐλόγητος ὁ Θεός», «Χριστὸς ἀνέστη» (γ'), «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» (γ'), «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον», «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ», «Ἐν τάφῳ σωματικῶς». Δόξα: «Ὡς ζωηφόρος». Καὶ νῦν «Τὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ». «Κύριε, ἐλέησον» (μ'). Δόξα, καὶ νῦν «Τὴν τιμιωτέραν», «Ἐν ὀνόματι Κυρίου», «Δι' εὐχῶν».

Ἡ ὡς ἄνω ἀκολουθία ἐπαναλαμβάνεται τρις καὶ εἶτα γίνεται ἡ ἀπόλυσις οὕτως:

Ὁ ἱερεὺς: «Δόξα σοι, ὁ Θεός ..., Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν» καὶ ἀντὶ τοῦ «Δι' εὐχῶν», χῦμα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» (ὀλόκληρον).

Εἰς δὲ τὸ Ἀπόδειπνον, πρὸ τῆς ἀπολύσεως, λέγεται καὶ ἡ εὐχή: «Εὐλόγητος εἶ, Δέσποτα παντοκράτορ» (βλ. Ὁρολόγιον, εἰς τὰ τροπάρια διὰ τὸ Πεντηκοστάριον).

21. ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ. Ἰανουαρίου ἱερομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀναστασίου ὀσίου Σιναΐτου τοῦ Κυρίου*. Ἦχος β'.

**Τῆ Κυριακῆ τοῦ Πάσχα ἑσπέρας,
Μέγας Ἑσπερινὸς (τῆς Ἀγάπης)**

Μετὰ τὴν Θ' τοῦ Πάσχα, ὁ ἱερεὺς, ἐνδεδυμένος ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ στολὴν καὶ λαβὼν θυμιατόν, θυμιᾷ πρὸ τῆς ἀγίας Τραπέζης ἐκφωνῶν: «Δόξα τῇ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ» καὶ ψάλλεται τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις, ὡς διευτυπώθη ἐν τῷ Ὁρθρῳ τοῦ Πάσχα.

Εἶτα λέγονται τὰ εἰρηνικά, μεθ' ἃ οἱ χοροὶ ἄρχονται τῶν κεκραγαρίων, ἄνευ τῆς στιχολογίας «Θοῦ, Κύριε», τοῦ προεξάρχοντος ἱερέως θυμιῶντος τὸν ναόν.

ΕἰΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», τὰ 6 ἀναστάσιμα τοῦ β' ἤχου. Δόξα: «Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες». Καὶ νῦν: «Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου».

ΕἰΣΟΔΟΣ ΜΕΤ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ. «Φῶς ἰλαρόν» καὶ τὸ μέγα προκείμενον τοῦ Πεντηκοσταρίου: «Τίς Θεὸς μέγας» μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. Ἀμέσως: «Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιώθῆναι» καὶ ἀναγινώσκεται τὸ Εὐαγγέλιον: «Οὔσης ὀφίας». Εἶτα ἡ ἐκτενής, τὸ «Καταξιώσον» καὶ τὰ πληρωτικά.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὸ ἀναστάσιμον τοῦ β' ἤχου καὶ τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, καὶ νῦν: «Ἀναστάσεως ἡμέρα».

ΛΙΤΑΝΕΙΑ. Ψαλλομένων τῶν ἀποστίχων, λιτανεύομεν περίξ τοῦ ναοῦ, μετὰ λαμπάδων, ἑξαπτερύγων, θυμιατοῦ, τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως (καὶ τοῦ ἑορταζομένου ἀγίου, ἐὰν τύχη). Εἰσερχόμενοι δὲ ἐν αὐτῷ, εὐθὺς καὶ ἄνευ δεήσεως, ἀσπαζόμεθα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως (καὶ τοῦ ἀγίου).

Εἶτα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρις καὶ ἡ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ, διαλογικὴ ὡς ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ Πάσχα.

Ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς τοῦ Πάσχα

ἐν τοῖς καθεδρικῶν ναοῖς, παρόντος ἀρχιερέως

Ἀναγινωσκομένης τῆς Θ' τοῦ Πάσχα ἐν τῷ συνοδικῷ, ὁ ἀρχιερεὺς ἐνδύεται τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν, παρισταμένων ἱερέων καὶ διακόνων, πλήρως ἐνδεδυμένων. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θ', τῶν χορῶν ψαλλόντων τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ κρουομένων χαρμοσύνως τῶν κωδώνων, ὁ ἀρχιερεὺς, κρατῶν τὴν ἀρχιερατικὴν ῥάβδον καὶ μικρὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον μετὰ παραστάσεως τῆς Ἀναστάσεως, κατέρχεται ἐν πομπῇ, προπορευομένων κατὰ σειρὰν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τῶν ἑξαπτερύγων, τῶν λαμπαδούχων, τῶν χορῶν, τῶν διακόνων καὶ τῶν ἱερέων στοιχηδόν, κρατούντων ἀνημμένας λαμπάδας. Δύο διάκονοι, φέροντες δικηροτρίκηρα καὶ ἕτεροι δύο φέροντες κιβωτοὺς καὶ θυμιατά, περιστοιχίζουσι τὸν ἀρχιερέα.

Τῆς πομπῆς εἰσελθούσης εἰς τὸν ναόν, ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα, ὅπου, θυμιῶν τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ἐκφωνεῖ τὸ «Δόξα τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ» καὶ ἄρχεται ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ὁ ἀρχιερεὺς παραμένει, κατὰ τὰ εἰρηνικά, ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος καὶ λέγει τὴν ἐκφώνησιν· «Ὅτι πρέπει σοι» καὶ ἀκολούθως, περιστοιχίζόμενος ὑπὸ τῶν διακόνων, φερόντων κιβωτοὺς καὶ δικηροτρίκηρα, θυμιᾷ τὸν ναόν, κατὰ τὰ κεκραγάρια.

Μετὰ τὴν θυμίασιν, ὁ ἀρχιερεὺς, προπορευομένων τῶν διακόνων κρατούντων δικηροτρίκηρα, ἐξέρχεται τοῦ ἱεροῦ Βήματος καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν δεσποτικὸν θρόνον, ὅπου οἱ διάκονοι ποιοῦσι σχῆμα καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα.

Εἰς τὴν εἴσοδον, ὁ ἀρχιερεὺς ψάλλει τὸ «Φῶς ἰλαρὸν» ἐκ τοῦ θρόνου, συμπαλλόντων τῶν κληρικῶν, καθὼς καὶ τὸ μέγα προκείμενον «Τίς Θεὸς μέγας». Τῶν χορῶν ἐπαναλαμβανόντων τὸ προκείμενον, εἰσέρχεται οὗτος

εις τὸ ἱερὸν Βῆμα, ἀκολουθούντων τῶν ἱερέων, ὅπου ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης ἀναγινώσκει ἑλληνιστὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τμηματικῶς, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνεται εἰς διαφόρους γλώσσας ὑπὸ ἱερέων καὶ διακόνων.

Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ ἔκτενης, τὸ «Καταξίωσον», τὰ πληρωτικὰ καὶ τὰ ἀπόστιχα.

Ψαλλομένων τῶν ἀποστίχων ὑπὸ τῶν χορῶν, λιτανεύομεν πέριξ τοῦ ναοῦ, μετὰ λαμπάδων, ἔξαπτερύγων, θυμιατοῦ, τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς εἰκόνης τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ τάξιν, καὶ ἀνερχόμεθα ἐν τῷ συνοδικῷ, ἔνθα μετὰ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», γίνεται ἡ ἀπόλυσις καὶ ψάλλεται ὁ πολυχρονισμὸς τοῦ ἀρχιερέως.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἀρχιερεὺς ἐκδύεται τὴν στολὴν αὐτοῦ καὶ ἀνταλλάσσει τὸν ἀναστάσιμον χαιρετισμὸν μετὰ τοῦ λαοῦ, διανέμων πασχάλινὰ αὐγά.

Τῆ Δευτέρᾳ πρωί, ἡ Θ΄ τοῦ Πάσχα Ὁρθρος

«Δόξα τῇ ἀγία» καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις, ὡς διευτώθη ἐν τῷ Ὁρθρῷ τοῦ Πάσχα. Εἶτα τὰ εἰρηνικά, ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ὡς διευτώθη ἐν τῇ Κυριακῇ. Μετὰ τὴν 5΄ ὥδῃν, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Πάσχα, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου, τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» κτλ. Εἰς τοὺς αἴνους, τὰ 4 ἀναστάσιμα τοῦ β΄ ἤχου καὶ τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, καὶ νῦν· «Ἀναστάσεως ἡμέρα», τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρις καὶ εὐθὺς ἄρχεται ἡ

Θεία Λειτουργία

Τελεῖται ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, ἀλλ' Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Σημείωσις. Κατὰ τὸν ἀνωτέρω τύπον τελοῦνται αἱ ἀκολουθίαι καθ' ὅλην τὴν Διακαινησίμου ἐβδομάδα, ἀλλ' ἐν τῷ Ἑσπερινῷ ἡ εἴσοδος γίνεται μετὰ θυμιατοῦ (καθ' ὅτι δὲν λέγεται Εὐαγγέλιον), καὶ ψάλλονται τὰ ἐν τῷ Πεντηχοσταρίῳ δι' ἐκάστην ἡμέραν ὀριζόμενα προκείμενα. Ἐναλλάσσονται δὲ οἱ ἤχοι καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἦτοι τῇ Δευτέρᾳ ἔσπερας καὶ τῇ Τρίτῃ πρωὶ ψάλλονται τὰ στιχηρὰ τοῦ γ΄ ἤχου, τῇ Τρίτῃ ἔσπερας καὶ τῇ Τετάρτῃ πρωὶ τὰ τοῦ δ΄ ἤχου κ.ο.κ., παραλειπομένου τοῦ βαρέος.

22. ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ. Θεοδώρου ὁσίου, ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως τοῦ Συκεώτου· Ῥαφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης τῶν ἐν Λέσβῳ νεοφανῶν μαρτύρων. Ἦχος γ΄.

Σημείωσις. Ἐνθα ἑορτάζονται οἱ ἅγιοι Ῥαφαήλ, Νικόλαος καὶ Εἰρήνη, ἡ ἀκολουθία αὐτῶν ψάλλεται μετὰ τῶν ἀναστασίμων ὡς ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτῶν φυλλάδι.

23. ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ. Γεωργίου μεγαλομάρτυρος τοῦ τροπαιοφόρου. Ἦχος δ΄.

*Σήμερον ἄγει τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἡ Α.Μ.
ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Γεώργιος.*

Πανηγυρίζουσιν ὁ καθεδρικός ναὸς Ἁγίου Γεωργίου Παραλιμνίου καὶ αἱ ἱεραὶ μοναὶ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀλαμάνου, Ἁγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου καὶ Συμβούλου Χριστοῦ (Ἁγίου Γεωργίου), παρὰ τὴν κοινότητα Σωτήρας Λεμεσοῦ.

Ἑσπερινὸς

«Δόξα τῇ ἀγία», «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις καὶ τὰ εἰρηνικά.

Εἰς τὸ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», (εἰς στίχους 8) ἀναστάσιμα τοῦ δ΄ ἤχου 4 καὶ τὰ 4 πρῶτα προσόμοια τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Δόξα, τοῦ ἁγίου «Ἀξίως τοῦ ὀνόματος». Καὶ νῦν, τὸ ἀ΄ θεοτοκίον τοῦ ἤχου· «Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ».

Εἰσοδος μετὰ θῦμιατοῦ. «Φῶς ἰλαρόν», τὸ μέγα προκείμενον τοῦ Πεντηκοσταρίου· «Φωνή μου πρὸς Κύριον» μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου.

Εἶτα ἡ ἐκτενής, τὸ «Καταξίωσον» καὶ τὰ πληρωτικά²⁴.

Ἀποστίχα, τὸ ἀναστάσιμον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα». Καὶ νῦν· «Ἀναστάσεως ἡμέρα». Ψαλλομένων δὲ τούτων, (ἐὰν δὲν ἐψάλη ἤδη ἡ λιτὴ τοῦ ἁγίου) λιτανεύομεν πέριξ τοῦ ναοῦ, ὡς διευτώθη τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου.

Εἶτα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἅπαξ. Δόξα, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου. Καὶ νῦν, πάλιν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

²⁴ Εἰ δὲ βούλει ποιῆσαι λιτὴν, μετὰ τὴν ἐκφώνησιν· «Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου», φάλλονται τὰ ἰδιόμελα τοῦ ἁγίου. Καὶ νῦν, τὸ ὁμόηχον θεοτοκίον· «Ὁ θαύματος καινοῦ». Ψαλλομένων δὲ τούτων, λιτανεύομεν πέριξ τοῦ ναοῦ, ὡς διευτώθη τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου. Εἰσερχόμενοι δὲ ἐν αὐτῷ, λέγονται αἱ δεήσεις τῆς λιτῆς, μεθ' ἧς ἀσπαζόμεθα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὰς εἰκόνας, ψαλλομένων τῶν ἀποστίχων.

[Ἐὰν ὑπάρχη ἀρτοκλασία, τὸ τελευταῖον «Χριστὸς ἀνέστη» φάλλει ὁ ἱερεὺς καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Εἶτα τὸ «Πλούσιοι ἐπτώχευσαν» καὶ ἀντὶ τοῦ «Εἶη τὸ ὄνομα», τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρις εἰς ἦχον β'].

ΑΠΟΛΥΣΙΣ, διαλογικὴ ὡς ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ Πάσχα.

Ὅρθρος

«Δόξα τῇ ἀγίᾳ», «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις καὶ τὰ εἰρηνικά.

ΚΑΘΙΣΜΑ, τὸ μετὰ τὸν πολυέλεον τοῦ ἀγίου· «Γεωργήσας ἐμμελῶς». Δόξα, καὶ νῦν, τὸ ἐξῆς·

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Κατεπλάγησαν ἀγνή, πάντες ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ φρικτὸν· πῶς ὁ τὰ σύμπαντα συνέχων, νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτός, ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχήν, ὁ προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν ὁ τρέφων πνοήν, ἀφάτῳ χρηστότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ προκείμενον τοῦ ἀγίου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τοῦ ἀγίου, μεθ' ὃ τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» ἅπαξ καὶ εὐθὺς (ἄνευ τοῦ ν' ψαλμοῦ)· Δόξα· «Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου». Καὶ νῦν· «Ταῖς τῆς Θεοτόκου». Ὁ στίχος· «Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ καὶ ἐλπιεῖ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπαινεθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ» καὶ τὸ ιδιόμελον τοῦ ἀγίου· «Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα». Τὸ «Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου» κτλ.

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 4 καὶ ὁ α' τοῦ ἀγίου εἰς 4, μετὰ στίχου· «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν». Μεθ' ἐκάστην ᾠδὴν, ἡ καταβασία, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» κτλ. ὡς ἐν τῷ Ὅρθρω τοῦ Πάσχα.

Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Πάσχα, τὸ κάθισμα τοῦ ἀγίου. Δόξα, τὸ ἕτερον. Καὶ νῦν, τὸ ἐξῆς·

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Οτῶν ὄλων Δεσπότης καὶ ποιητής, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβὼν, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς σε καταφεύγομεν, ἰλασμὸν πταισμάτων, αἰτούμενοι δέσποιοι-

να, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῶ Ἰῶ καὶ Θεῶ, τῶν πταισμάτων ἄφρῃσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πόθῳ, καὶ πίστει πανύμνητε.

Ἄφ' ς' ὥδῃς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου. Εὐθύς τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» τρίς, τὸ «Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς» τρίς καὶ αἱ λοιπαὶ ὥδαι τῶν κανόνων.

Εἰς τὴν θ', ψάλλεται ἡ θ' ὥδῃ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν 4 πρώτων μεγαλυναρίων καὶ ἡ τοῦ ἁγίου μετὰ τοῦ στίχου· «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν». Εἶτα ἡ καταβασία, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» κτλ.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τοῦ Πάσχα, τοῦ ἁγίου καὶ πάλιν τοῦ Πάσχα.

Εἰς τοὺς Αἰνοῦς, (εἰς στίχους 8) τὰ 4 ἀναστάσιμα τοῦ δ' ἤχου καὶ τὰ 4 προσόμοια τοῦ ἁγίου, μετὰ τῶν εἰς μεγαλομάρτυρας στίχων εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Εἶτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, τοῦ ἁγίου· «Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ». Καὶ νῦν· «Ἀναστάσεως ἡμέρα».

Εὐθύς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς καὶ ἄρχεται ἡ

Θεία Λειτουργία

Τελεῖται ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, ἡ ὑπακοὴ καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα. Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν· «Σῶμα Χριστοῦ» (ἢ «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον», ἐὰν ὁ ναὸς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου).

24. ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ. Ἐλισάβετ ὁσίας τῆς θαυματουργοῦ. Ἦχος πλ. α'.

25. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς· Μάρκου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ*. Ἦχος πλ. β'.

Πανηγυρίζουσιν αἱ ἱεραὶ μοναὶ Ζωοδόχου Πηγῆς (Παναγίας Γλωσσᾶ), παρὰ τὴν κοινότητα Κελλακίου καὶ Παναγίας Ἀμιροῦς, παρὰ τὴν κοινότητα Ἀψιοῦς.

Σημείωσις. Ἐνθα ὁ ἀπόστολος Μάρκος ἐορτάζεται ἐπισημότερον, εἰς τὴν κατωτέρω διάταξιν προστίθενται τὰ ἐν τῷ *Κυπρίῳ Μηναιῷ* εὐρισκόμενα ἀναγνώσματα, λιτή, κάθισμα πολυελέου καὶ Εὐαγγέλιον Ὁρθρου τοῦ ἀποστόλου, φαλλόμενα κατὰ τὸν τύπον τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. «Δόξα τῇ ἁγίᾳ», «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις καὶ τὰ εἰρηνικά. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 10) ἀναστάσιμα τοῦ πλ. β' ἤχου 4, τὰ 3 προσόμοια τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τὰ 3 πρῶτα τοῦ ἀποστόλου Μάρκου. Δόξα, τοῦ ἀποστόλου· «Σοῦ ἐξεχύθη χάρις». Καὶ νῦν, τῆς Θεοτόκου· «Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου». Εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ. «Φῶς ἰλαρόν» καὶ τὸ μέγα προκείμενον τοῦ *Πεντηκοσταρίου* μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Ἀπόστιχα, τὸ ἀναστάσιμον τοῦ πλ. β' ἤχου καὶ τὰ 3 προσόμοια τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν στίχων·

«Ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα».

«Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ».

«Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ· ἠγάπησε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος».

Δόξα, τοῦ ἀποστόλου· «Δεῦτε τῆς οὐρανοῦ». Καὶ νῦν· «Ἀναστάσεως ἡμέρα».

Ψαλλομένων δὲ τούτων, λιτανεύομεν πέριξ τοῦ ναοῦ, ὡς διετυπώθη τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου.

Εἶτα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἅπαξ. Δόξα, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἀποστόλου· «Ἀπόστολε ἅγιε». Καὶ νῦν, τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς·

Ἦχος α'.

Οναός σου, Θεοτόκε, ἀνεδείχθη παράδεισος, ὡς ποταμοὺς ἀειζώους, ἀναβλύζων ἰάματα· ᾧ προσερχόμενοι πιστῶς, ὡς Ζωοδόχου ἐκ Πηγῆς, ῥῶσιν ἀντλοῦμεν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον· πρεσβεύεις γὰρ σύ, τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι Σωτῆρι Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[Ἐὰν ὑπάρχη ἀρτοκλασία, μετὰ τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα», τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἅπαξ, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Δόξα, τοῦ ἀποστόλου. Καὶ νῦν· «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Εἶτα

τὸ «Πλούσιοι ἐπτώχευσαν» καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρεῖς εἰς ἦχον β'].

Ἀπόλυσις, ἡ διαλογικὴ τοῦ Πάσχα.

Ἐν τῷ Ὁρθρω. «Δόξα τῇ ἀγία», «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις καὶ τὰ εἰρηνικά. Εἶτα ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν εἰρμῶν, ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ στίχου· «Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς» καὶ ὁ τοῦ ἀποστόλου μετὰ στίχου· «Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν», ἕκαστος εἰς 4. Μεθ' ἐκάστην ᾠδὴν, ἡ καταβασία, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» κτλ. ὡς ἐν τῷ Ὁρθρω τοῦ Πάσχα. Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα καὶ τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ ἀποστόλου. Εἶτα τὸ α' κάθισμα τοῦ ἀποστόλου. Δόξα, τὸ ἕτερον. Καὶ νῦν, τὸ τῆς Θεοτόκου. Ἀφ' ε' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τῆς Θεοτόκου, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου. Εἶτα τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» κτλ. Εἰς τὴν θ', ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν 4 πρώτων μεγαλυναρίων, ἡ τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ τοῦ ἀποστόλου μετὰ τῶν ῥηθέντων στίχων. Εἶτα ἡ καταβασία, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» κτλ. Ἐξαποστειλάρια, τοῦ Πάσχα, τοῦ ἀποστόλου καὶ τῆς Θεοτόκου. Εἰς τοὺς αἴνους, (εἰς στίχους 8) ἀναστάσιμα τοῦ πλ. β' ἤχου 2, τὰ 3 πρῶτα προσόμοια τῆς Θεοτόκου καὶ τὰ 3 τοῦ ἀποστόλου, μετὰ τῶν εἰς ἀποστόλους στίχων εἰς τὰ δύο τελευταῖα. Εἶτα τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, τοῦ ἀποστόλου· «Σοῦ ἐξεχύθη χάρις»²⁵. Καὶ νῦν· «Ἀναστάσεως ἡμέρα» καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρεῖς.

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ. Τελεῖται ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», τὸ ἀπολυτίκιον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τοῦ ἀποστόλου, ἡ ὑπακοὴ καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα. Ἀπόστολος τοῦ ἀποστόλου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

26. ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ. Βασιλέως ἱερομάρτυρος, ἐπισκόπου Ἀμασειᾶς· Καλανδίωνος ὀσίου τοῦ Κυπρίου*· Γεωργίου ὀσίου, κτήτορος τῆς μονῆς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Κουτσοβένδη Κύπρου*· Ἦχος πλ. δ'.

²⁵ Εἰς τοὺς ἐπ' ὄνοματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τιμωμένους ναοὺς, λέγεται τὸ εἰς τὰ ἀπόστιχα τοῦ Ἐσπερινοῦ μὴ ψαλὲν δοξαστικὸν αὐτῆς· «Σαλπίσσωμεν φιλέορτοι».

27. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ. Τὰ ἐγκαίνια τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως καὶ ἡ ψηλάφησις τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ· Συμεὼν ἱερομάρτυρος, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου. Ἑωθινὸν Α΄.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, ἡ Θ΄ τοῦ Πάσχα

Ἑσπερινὸς

«Εὐλόγητός ὁ Θεός» καὶ ψάλλεται τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς (ἅπαξ ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ ἀνὰ μίαν ὑπὸ τῶν χορῶν), μεθ' ὃ ὁ ἀναγνώστης τὸν προοιμιακὸν ψαλμὸν, ἄνευ τοῦ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν»²⁶.

Εἶτα τὰ εἰρηνικὰ καὶ τὰ κεκραγάρια, εἰς ἃ ἐπανέρχεται ἡ ψαλμώδῃσις τῆς στιχολογίας «Θοῦ, Κύριε».

Εἰς τὸ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», τὰ 6 ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς ἀνὰ μίαν. Δόξα, καὶ νῦν, «Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστης».

Εἴσοδος, «Φῶς ἰλαρόν», τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας· «Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν» καὶ ἡ λιτὴ τῆς ἑορτῆς.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὰ 3 ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς, μετὰ τῶν στίχων·

«Ἐπαίνει, Ἱερουσαλήμ, τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου, Σιών».

«Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱοὺς σου ἐν σοί».

Δόξα, καὶ νῦν· «Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον».

Τὸ «Νῦν ἀπολύεις» καὶ τὸ τρισάγιον· «Ἅγιος ὁ Θεός» κτλ.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ, τῆς ἑορτῆς τρίς.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν». Ἄντι δὲ τοῦ «Δί' εὐχῶν», ὁ ἱερεὺς χῦμα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» (ὀλόκληρον), ὁ δὲ χορὸς· «Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος».

Σημείωσις. Ἡ ἀνωτέρω ἀπόλυσις λέγεται εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα.

²⁶ Ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τῆς ἀποδόσεως τοῦ Τυφλοῦ, μετὰ τὴν ἐναρκτήριον εὐλογίαν πάσης ἀκολουθίας, λέγεται τρίς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» (εἰς μὲν τὸν Ἑσπερινόν, τὸν Ὅρθρον καὶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ψάλλεται, εἰς δὲ τὸ Ἀπόδειπνον, τὸ Μεσονυκτικὸν καὶ τὰς Ὁρας λέγεται χῦμα). Τοῦτο ἀντικαθιστᾷ μόνον τὸ εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀκολουθιῶν «Βασιλεῦ οὐράνιε» ἢ τρισάγιον ἢ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν», οὐχὶ δὲ τὰ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὑπάρχοντα τρισάγια ἢ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν».

Τῆ Κυριακῆ πρωί, Μεσονυκτικὸν

«Εὐλογητὸς ὁ Θεός», ὁ ἀναγνώστης χῦμα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς καὶ εἶτα Δόξα, καὶ νῦν «Παναγία Τριάς» κτλ. Μετὰ τὸν ν' ψαλμὸν, ὁ τριδικὸς κανὼν τοῦ α' ἤχου, τὰ τριαδικά: «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, ἡ δέησις καὶ ἡ ἀπόλυσις μετὰ τοῦ «Εὐξώμεθα».

Ὅρθρος

«Εὐλογητὸς ὁ Θεός» καὶ ψάλλεται τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς. Εἶτα ὁ ἀναγνώστης Δόξα, καὶ νῦν «Παναγία Τριάς» κτλ., τὰ τροπάρια: «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου», ἡ δέησις καὶ ὁ ἐξάψαλμος.

ΕΙΣ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ», τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τρίς.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, τῆς ἑορτῆς δις ἕκαστον. Οἱ ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ προκείμενον «Ἐπαίνει, Ἱερουσαλήμ ...» τρίς, μετὰ τοῦ στίχου «Ὅτι ἐνίσχυσε ...» (βλ. ἐν τῷ Ἑσπερινῷ).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τὸ Α' ἑωθινὸν (ἀπὸ τῆς ἀγίας Τραπέζης), κατὰ τὴν συνήθη τάξιν τῶν Κυριακῶν (βλ. γενικὰς διατάξεις, σελ. 38).

ΚΑΝΩΝ, ὁ τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ στίχου εἰς τὰ τροπάρια: «Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε».

Ἀπὸ γ' ὠδῆς, ἡ ὑπακοή: «Ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου». Ἀφ' 5' ὠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τῆς ἑορτῆς, τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ: «Ἀναστάσεως ἡμέρα».

Εἰς τὴν θ', ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλὰ ψάλλεται ἡ θ' ὠδή, ὡς ἀνωτέρω διετάχθη εἰς τὸν κανόνα. Εἶτα ἡ καταβασία: «Ὁ ἄγγελος ἐβόα ..., Φωτίζου, φωτίζου».

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τὸ «Ἅγιος Κύριος» τρίς μετὰ τοῦ «Ἵψουτε Κύριον» (τὸ ὁποῖον ἐπανέρχεται ψαλλόμενον καθ' ἑκάστην Κυριακὴν), καὶ τὰ τῆς ἑορτῆς: «Ἐμῶν μελῶν χειρὶ σου» δις καί: «Σήμερον ἔαρ μυρίζει» ἅπαξ.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ, τὰ 3 προσόμοια τῆς ἑορτῆς εἰς 4. Δόξα, καὶ νῦν «Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ».

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

Θεία Λειτουργία

«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία», τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς καὶ τὰ εἰρηνικά.

Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικόν, τοῦ Πάσχα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Κοντάκιον· «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ».

Ὁ τρισάγιος ὕμνος.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Κυριακῆς τοῦ Ἀντίπασχα· «Διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων» (Πράξ. ε' 12-20).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, ὁμοίως· «Οὔσης ὀψίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ» (Ἰω. κ' 19-31).

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· «Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ· «Ἐπαίνει, Ἰερουσαλήμ, τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου, Σιών. Ἀλληλουία».

Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν· «Χριστὸς ἀνέστη».

Μετὰ τὸ «Πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ»· «Πληρωθῆτω τὸ στόμα ἡμῶν».
«Εἶη τὸ ὄνομα» καὶ ἡ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Σημείωσις. Αἱ καταβασίαι· «Ἀναστάσεως ἡμέρα» φάλλονται κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ ἑορτὰς μέχρι τῆς Τετάρτης τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀναγνώσματα καθημερινῶν, Ἀπόστολοι Β' ἐβδ. Πράξεων καὶ Εὐαγγέλια Β' ἐβδ. Ἰωάννου.

**Διάταξις τῶν καθ' ἡμέραν ἀκολουθιῶν (ἄνευ ἑορτῆς)
ἀπὸ τῆς Δευτέρας μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ,
μέχρι τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα**

Α'. Ἀπὸ Δευτέρας ἕως Παρασκευῆς.

Ἑσπερινὸς

Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 6) τοῦ Πεντηκοσταρίου 3 καὶ τοῦ Μηναίου 3. Ἐὰν ὁμως τὸ Μηναῖον ἔχῃ δύο ἀγίους, μόνον τὰ τοῦ Μηναίου. Μόνον τῇ Δευτέρᾳ τοῦ Παραλύτου ἑσπέρας, ἐὰν ὑπάρχουν δύο ἅγιοι, λέγονται (εἰς στίχους 8) τοῦ Πεντηκοσταρίου 2, τοῦ ἑνὸς ἀγίου 3 καὶ τοῦ ἑτέρου 3, καθ' ὅτι ἀποδίδεται ἡ ἑορτὴ τοῦ Παραλύτου.

Δόξα, τοῦ Μηναίου. Καὶ νῦν, τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἐὰν ὁμως τὸ Μηναιῖον δὲν ἔχῃ δοξαστικόν· «Δόξα, καὶ νῦν», τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Εὐθὺς καὶ ἄνευ εἰσόδου, τὸ «Φῶς ἰλαρόν» χῦμα, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὸ «Καταξίωσον» καὶ τὰ πληρωτικά.

Ἀπόστιχα, τοῦ *Πεντηκοσταρίου* μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Ἐὰν ὁμως τὸ *Μηναῖον* ἔχῃ ἀπόστιχα, ψάλλονται ταῦτα, ἀντὶ τῶν τοῦ *Πεντηκοσταρίου*.

Δόξα, τοῦ *Μηναίου*. Καὶ νῦν, τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. Ἐὰν ὁμως τὸ *Μηναῖον* δὲν ἔχῃ δοξαστικόν· «*Δόξα, καὶ νῦν*», τοῦ *Πεντηκοσταρίου*.

Τὸ «*Νῦν ἀπολύεις*», τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἀπολυτίκια οὕτως·

α'. Ἐὰν τὸ *Μηναῖον* δὲν ἔχῃ δοξαστικόν. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ *Θωμᾶ* καὶ τῆς *Μεσοπεντηκοστῆς*, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς ἄπαξ. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τῶν *Μυροφόρων*· «*Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ*». Δόξα· «*Ὅτε κατῆλθες*». Καὶ νῦν· «*Ταῖς Μυροφόροις*». Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ *Παραλύτου*, τῆς *Σαμαρείτιδος* καὶ τοῦ *Τυφλοῦ*, τὸ ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου τῆς ἑβδομάδος. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ μετ' αὐτὸ θεοτοκίον.

β'. Ἐὰν τὸ *Μηναῖον* ἔχῃ δοξαστικόν. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ *Θωμᾶ* καὶ τῆς *Μεσοπεντηκοστῆς*, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ *Μηναίου*. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τῶν *Μυροφόρων*· «*Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ*», «*Ὅτε κατῆλθες*». Δόξα, τοῦ *Μηναίου*. Καὶ νῦν· «*Ταῖς Μυροφόροις*». Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ *Παραλύτου*, τῆς *Σαμαρείτιδος* καὶ τοῦ *Τυφλοῦ*, τὸ ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου τῆς ἑβδομάδος. Δόξα, τοῦ *Μηναίου*. Καὶ νῦν, θεοτοκίον ὁμόηχον ἐκ τῶν ἀναστασίμων.

Εἶτα ἡ ἐκτενὴς καὶ ἡ ἀπόλυσις· «*Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν*».

ἽΟρθρος

Εἰς τὸ «*Θεὸς Κύριος*», τὰ ἀπολυτίκια οὕτως·

α'. Ἐὰν τὸ *Μηναῖον* δὲν ἔχῃ δοξαστικόν. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ *Θωμᾶ* καὶ τῆς *Μεσοπεντηκοστῆς*, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τῶν *Μυροφόρων*· «*Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ*». Δόξα· «*Ὅτε κατῆλθες*». Καὶ νῦν· «*Ταῖς Μυροφόροις*». Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ *Παραλύτου*, τῆς *Σαμαρείτιδος* καὶ τοῦ *Τυφλοῦ*, τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον.

β'. Ἐὰν τὸ *Μηναῖον* ἔχῃ δοξαστικόν. Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ *Θωμᾶ* καὶ τῆς *Μεσοπεντηκοστῆς*, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ *Μηναίου*. Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ἐν δὲ τοῖς μεθεόρτοις τῶν *Μυροφόρων*, τοῦ *Παραλύτου*, τῆς *Σαμαρείτιδος* καὶ τοῦ *Τυφλοῦ*, ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ ἀνεγράφησαν.

Καθίσματα, τὰ τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. Εἰς τὴν α' στιχολογίαν, πρὸ τοῦ

θεοτοκίου τὸ «Δόξα, καὶ νῦν», εἰς δὲ τὴν β', τὸ τῆς ἑορτῆς. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» καὶ ὁ ν' φαλμὸς χῦμα.

Κανόνες, ὁ τῆς προλαβούσης ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6²⁷ καὶ ὁ τοῦ Μηναίου εἰς 4. Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν δύο ἅγιοι, μετὰ τὸν κανόνα τῆς ἑορτῆς λέγονται καὶ οἱ δύο τοῦ Μηναίου εἰς 4 ἕκαστος.

Καταβασίαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ψάλλονται οἱ εἰρμοὶ τῆς γ', ζ', η' καὶ θ' ὠδῆς τοῦ Μηναίου.

Ἀπὸ γ' ὠδῆς, τὸ κάθισμα τοῦ Μηναίου. Δόξα (ἕτερον, ἐὰν ὑπάρχη), καὶ νῦν, ἐν τῆς ἑορτῆς.

Ἀφ' ζ' ὠδῆς, τὸ κοντάκιον τῆς ἑορτῆς (τῇ δὲ Τρίτῃ τοῦ Παραλύτου καὶ ὁ οἶκος, διὰ τὴν ἀπόδοσιν) καὶ τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου. Ἐὰν δὲ τὸ Μηναῖον ἔχη κοντάκιον (ἢ καὶ οἶκον), τὸ κοντάκιον τῆς ἑορτῆς λέγεται ἀπὸ γ' ὠδῆς πρὸ τῶν καθισμάτων, καὶ ἀφ' ζ' τὰ τοῦ Μηναίου.

Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα, μεθ' ἣν ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τοῦ Μηναίου καὶ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν».

Ἐξαποστειλάρια, ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ Θωμᾶ καὶ τοῦ Τυφλοῦ, τὰ δύο τῆς ἑορτῆς ἅπαξ ἕκαστον, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τὸ τῆς ἑορτῆς δῖς. Ἐὰν ὁμως τὸ Μηναῖον ἔχη ἕξαποστειλάριον, λέγεται τὸ τοῦ Μηναίου καὶ ἐν τῆς ἑορτῆς ἅπαξ.

Εἰς τοὺς αἴνους, τὰ στιχηρὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου. Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἐὰν ὁμως τὸ Μηναῖον ἔχη στιχηρὰ αἰνῶν, ψάλλονται ταῦτα, ἀντὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου. Δόξα, τοῦ Μηναίου. Καὶ νῦν, τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Δοξολογία μεγάλη, ἐὰν ὀρίζῃ τὸ Μηναῖον, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Πεντηκοσταρίου (ἐν δὲ τοῖς μεθεόρτοις τῶν Μυροφόρων, μόνον τὸ «Ταῖς Μυροφόροις») καὶ ἀρχόμεθα τῆς Θείας Λειτουργίας. Μεγάλη δοξολογία

²⁷ Οἱ κανόνες τῶν Μυροφόρων, τοῦ Παραλύτου, τῆς Σαμαρείτιδος καὶ τοῦ Τυφλοῦ, ἐπειδὴ τὰ πρῶτα τροπάρια ἐκάστης ὠδῆς αὐτῶν εἶναι ἀναστάσιμα καὶ μόνον τὰ 2 ἢ 3 τελευταῖα (τὰ πρὸ τοῦ τριαδικοῦ) ἀναφέρονται εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς, δεόν να φαλῶσιν ὡς ἐξῆς· ὁ εἰρμὸς ἄνευ στίχου, τὰ πρὸ τοῦ τριαδικοῦ 4 τροπάρια (τὰ μὲν ἀναστάσιμα μετὰ τοῦ στίχου «Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε», τὰ δὲ τῆς ἑορτῆς μετὰ τοῦ «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι») καὶ (παραλειπομένου τοῦ τριαδικοῦ) τὸ θεοτοκίον μετὰ τοῦ «Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς».

εἶναι ἐπίσης δυνατὸν νὰ ψαλῆ ὁσάκις τὸ *Μηναῖον* ἔχει στιχηρὰ αἰνῶν. Ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει, τὰ ἀπόστιχα τῶν αἰνῶν παραλείπονται.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχη μεγάλη δοξολογία, μετὰ τοὺς αἰνούς εὐθὺς τὸ «*Σοὶ δόξα πρέπει*», ἡ δοξολογία χῦμα καὶ τὰ πληρωτικά.

Ἀπόστιχα, τοῦ *Πεντηκοσταρίου* μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, τοῦ *Μηναίου*. Καὶ νῦν, τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. Ἐὰν ὅμως τὸ *Μηναῖον* δὲν ἔχη δοξαστικόν «*Δόξα, καὶ νῦν*», τοῦ *Πεντηκοσταρίου*.

Τὸ «*Ἄγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι*», τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ (ἐν δὲ τοῖς μεθεόρτοις τῶν Μυροφόρων μόνον τὸ «*Ταῖς Μυροφόροις*», ἀλλ' ἐὰν τὸ *Μηναῖον* ἔχη δοξαστικόν, τὸ τοῦ *Μηναίου*. Δόξα, καὶ νῦν «*Ταῖς Μυροφόροις*»).

Θεία Λειτουργία

Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικόν, τοῦ Πάσχα. Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς ἢ τὸ ἀναστάσιμον, τοῦ ἁγίου (ἐὰν ἔχη δοξαστικόν) καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον, τῆς προλαβούσης ἑορτῆς.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Ἐὰν ὅμως ὁ ἅγιος ἔχη μεγάλην δοξολογίαν, λέγονται τὰ τοῦ ἁγίου.

Εἰς τὸ «*Ἐξαιρέτως*» «*Ἄξιόν ἐστιν*». Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας. Ἐὰν ὅμως ὁ ἅγιος ἔχη μεγάλην δοξολογίαν, κοινωνικὸν τοῦ ἁγίου.

Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν «*Χριστὸς ἀνέστη*». Μετὰ τὸ «*Πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ*» «*Πληρωθῆτω τὸ στόμα ἡμῶν*». Μετὰ δὲ τὴν ὀπισθάμβωνον εὐχὴν «*Εἴη τὸ ὄνομα*» καὶ ἀπόλυσις «*Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν*».

Β'. Τῶν Σαββάτων καὶ τῆς Τρίτης τοῦ Τυφλοῦ.

Κατὰ μὲν τὸ Σάββατον τοῦ Θωμᾶ²⁸, τῶν Μυροφόρων, τῆς Σαμαρείτιδος καὶ τὴν Τρίτην τοῦ Τυφλοῦ ἀποδίδονται αἱ ἀντίστοιχοι ἑορταὶ καὶ

²⁸ Διὰ τὸ Σάββατον τῆς ἀποδόσεως τοῦ Θωμᾶ ἠκολουθήσαμεν τὴν ἐν τῷ *Πεντηκοσταρίῳ* τάξιν, ἥτις εἶναι κοινὴ καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα τρία Σάββατα. Τὸ *T.M.E.* διατάσσει ἐπὶ τὸ ἑορταστικώτερον τὸν Ὅρθρον τοῦ Σαββάτου τούτου, ὀρίζον καταβασίας, τὴν θ' τῆς ἑορτῆς ἄνευ Τιμιωτέρας, εἰς τοὺς αἰνούς ἀναστάσιμα 3 καὶ τῆς ἑορτῆς 3 καὶ δοξολογίαν μεγάλην. Ἐν δὲ τῇ Λειτουργίᾳ, ἀντὶ τοῦ «*Ἄξιόν ἐστιν*», τὸ «*Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα*». Δὲν εἶναι δὲ ἄστοχον νὰ τηρηθῇ ἡ διάταξις τοῦ *T.M.E.*, μόνον διὰ τὸ Σάββατον τοῦτο, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀποδόσεως δεσποτικῆς ἑορτῆς. Ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει δεόν ὅπως γίνῃ εἴσοδος ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

οἱ ἦχοι τῆς ἐβδομάδος, κατὰ δὲ τὸ Σάββατον μετὰ τὴν Μεσοπεντηκοστὴν ἀποδίδεται μόνον ὁ ἦχος. Αἱ δὲ ἀκολουθίαι τελοῦνται ὡς ἀκολούθως.

Ἑσπερινὸς

Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», (εἰς στίχους 6) τοῦ Πεντηκοσταρίου 3 καὶ τοῦ Μηναίου 3. Ἐὰν ὅμως τὸ Μηναῖον ἔχη δύο ἀγίους, λέγονται (εἰς στίχους 8) τοῦ Πεντηκοσταρίου 2, τοῦ ἐνὸς ἀγίου 3 καὶ τοῦ ἐτέρου 3. Μόνον τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Μεσοπεντηκοστὴν, ἐὰν ὑπάρχουν δύο ἄγιοι, λέγονται (εἰς στίχους 6) μόνον τὰ τοῦ Μηναίου.

Δόξα, τοῦ Πεντηκοσταρίου. Καὶ νῦν, τὸ ἀ' θεοτοκίον τοῦ ἦχου. Ἐὰν τὸ Μηναῖον ἔχη ἐν δοξαστικόν, τοῦτο φάλλεται εἰς τὰ ἀπόστιχα. Ἐὰν δὲ ἔχη δύο δοξαστικά, τὸ ἐν φάλλεται εἰς τὰ ἐσπέρια καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὰ ἀπόστιχα, εἰς δὲ τὸ «Καὶ νῦν» τῶν ἐσπερίων λέγεται τὸ τοῦ Πεντηκοσταρίου, παραλειπομένου τοῦ ἀ' θεοτοκίου τοῦ ἦχου.

Εὐθὺς καὶ ἄνευ εἰσόδου, τὸ «Φῶς ἰλαρὸν» χῦμα, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὸ «Καταξίωσον» καὶ τὰ πληρωτικά.

Ἀπόστιχα, τοῦ Πεντηκοσταρίου μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Ἐὰν ὅμως τὸ Μηναῖον ἔχη ἀπόστιχα, φάλλεται ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου τὸ ἀ' ἀναστάσιμον στιχηρὸν καὶ εἶτα τὰ τοῦ Μηναίου μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν, λέγοντες καὶ ἕτερον ἓνα στίχον κατάλληλον διὰ τὸ πρῶτον ἀπόστιχον τοῦ Μηναίου.

Δόξα, τοῦ Μηναίου. Καὶ νῦν, τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἐὰν ὅμως τὸ Μηναῖον δὲν ἔχη δοξαστικόν· «Δόξα, καὶ νῦν», τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Τὸ «Νῦν ἀπολύεις», τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἀπολυτικά ὡς ἐν τῇ προηγουμένη περιπτώσει διετάχθησαν. Μόνον τῷ Σαββάτῳ τοῦ Θωμᾶ, τὸ ἀπολυτικίον τῆς ἑορτῆς τρίς, ἀλλ' ἐὰν τὸ Μηναῖον ἔχη δοξαστικόν, λέγεται τὸ ἀπολυτικίον τῆς ἑορτῆς. Δόξα, τοῦ Μηναίου. Καὶ νῦν, πάλιν τῆς ἑορτῆς.

Εἶτα ἡ ἔκτενης καὶ ἡ ἀπόλυσις· «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν».

Ὅρθρος

Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος», τὰ ἀπολυτικά ὡς ἐν τῇ προηγουμένη περιπτώσει διετάχθησαν. Μόνον τῷ Σαββάτῳ τοῦ Θωμᾶ, τὸ ἀπολυτικίον τῆς ἑορτῆς τρίς, ἀλλ' ἐὰν τὸ Μηναῖον ἔχη δοξαστικόν, λέγεται τὸ ἀπολυτικίον τῆς ἑορτῆς. Δόξα, τοῦ Μηναίου. Καὶ νῦν, πάλιν τῆς ἑορτῆς.

Καθίσματα, τὰ τοῦ *Πεντηκοσταρίου*, ἦτοι μετὰ τὴν ἀ' στιχολογίαν τὸ ἀναστάσιμον. Δόξα, τὸ ἕτερον. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν β', τὸ τῆς ἑορτῆς. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ «*Ἀνάστασιν Χριστοῦ*» καὶ ὁ ν' ψαλμὸς χῦμα.

Κανόνες, ὁ τῆς προλαβούσης ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 6 καὶ ὁ τοῦ *Μηναίου* εἰς 4. Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν δύο ἄγιοι, μετὰ τὸν κανόνα τῆς ἑορτῆς λέγονται καὶ οἱ δύο τοῦ *Μηναίου* εἰς 4 ἕκαστος.

Καταβασίαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ψάλλονται οἱ εἰρμοὶ τῆς γ', ζ', ἡ καὶ θ' ᾠδῆς τοῦ *Μηναίου*.

Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον (ἢ καὶ ὁ οἶκος) τοῦ *Μηναίου* (ἐὰν ὑπάρχουν), τὸ κάθισμα αὐτοῦ. Δόξα (ἕτερον, ἐὰν ὑπάρχη), καὶ νῦν, ἐν τῆς ἑορτῆς.

Ἀφ' ζ' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τῆς ἑορτῆς (τῷ *Σαββάτῳ* τῆς *Μεσοπεντηκοστῆς* μόνον τὸ κοντάκιον) καὶ τὸ συναξάριον τοῦ *Μηναίου*. Τῷ δὲ *Σαββάτῳ* τῆς *Μεσοπεντηκοστῆς*, ἐὰν ὑπάρχη κοντάκιον καὶ οἶκος ἐν τῷ *Μηναίῳ*, τὸ κοντάκιον αὐτῆς λέγεται ἀπὸ γ' ᾠδῆς καὶ ἀφ' ζ' τὰ τοῦ *Μηναίου*.

Εἰς τὴν θ', στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα, μεθ' ἣν ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τοῦ *Μηναίου* καὶ τὸ «*Ἄξιόν ἐστιν*».

Ἐξαποστειλάρια, τῷ μὲν *Σαββάτῳ* τοῦ *Θωμᾶ* καὶ τῆ *Τρίτῃ* τοῦ *Τυφλοῦ*, τὰ δύο τῆς ἑορτῆς ἅπαξ ἕκαστον, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τὸ τῆς ἑορτῆς δῖς. Ἐὰν ὅμως τὸ *Μηναῖον* ἔχη ἑξαποστειλάριον, τῷ μὲν *Σαββάτῳ* τοῦ *Θωμᾶ* καὶ τῆ *Τρίτῃ* τοῦ *Τυφλοῦ*, τὸ ἀ' τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ *Μηναίου* καὶ τὸ β' τῆς ἑορτῆς, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τὸ τοῦ *Μηναίου* καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ.

Εἰς τοὺς αἶνους, τὰ 4 ἀναστάσιμα στιχηρὰ τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. Ἐὰν ὅμως τὸ *Μηναῖον* ἔχη στιχηρὰ αἶνων, ψάλλονται 3 ἀναστάσιμα καὶ 3 τοῦ *Μηναίου*. Δόξα, τοῦ *Μηναίου*. Καὶ νῦν, τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. (Μόνον τῷ *Σαββάτῳ* τοῦ *Θωμᾶ*, καὶ ἐὰν θὰ ψαλῆ μεγάλη δοξολογία, εἰς τοὺς αἶνους λέγονται τὰ 3 προσόμοια τῶν ἀποστίχων τοῦ Ὁρθοῦ τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ *Μηναίου* 3. Δόξα, τοῦ *Μηναίου*. Καὶ νῦν, τὸ τῶν αἶνων τῆς ἑορτῆς).

Δοξολογία μεγάλη, ἐὰν ὀρίζῃ τὸ *Μηναῖον*, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ *Πεντηκοσταρίου* (ἐν δὲ τῷ *Σαββάτῳ* τῶν *Μυροφόρων*, μόνον τὸ «*Ταῖς Μυροφόροις*») καὶ ἀρχόμεθα τῆς *Θείας Λειτουργίας*. Μεγάλη δοξολογία

εἶναι ἐπίσης δυνατὸν νὰ ψαλῆ ὁσάκις τὸ *Μηναῖον* ἔχει στιχηρὰ αἰνῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὰ ἀπόστιχα τῶν αἰνῶν παραλείπονται.

Ἐὰν δὲν ψαλῆ μεγάλη δοξολογία, μετὰ τοὺς αἰνους εὐθύς τὸ «*Σοὶ δόξα πρέπει*», ἡ δοξολογία χῦμα καὶ τὰ πληρωτικά.

Ἀπόστιχα, τοῦ *Πεντηκοσταρίου* μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν. Δόξα, τοῦ *Μηναίου*. Καὶ νῦν, τοῦ *Πεντηκοσταρίου*. Ἐὰν ὁμως τὸ *Μηναῖον* δὲν ἔχῃ δοξαστικόν «*Δόξα, καὶ νῦν*», τοῦ *Πεντηκοσταρίου*.

Τὸ «*Ἄγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι*», τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἐσπερινῷ τῆς προηγούμενης περιπτώσεως (ἐν δὲ τῷ Σαββάτῳ τῶν Μυροφόρων, μόνον τὸ «*Ταῖς Μυροφόροις*», ἀλλ' ἐὰν τὸ *Μηναῖον* ἔχῃ δοξαστικόν, τὸ τοῦ *Μηναίου*. Δόξα, καὶ νῦν «*Ταῖς Μυροφόροις*»).

Θεία Λειτουργία

Ἀντίφωνα, εἰσοδικόν, ἀπολυτίκια, κοντάκιον καὶ ἀναγνώσματα, ὡς ἐν τῇ προηγούμενῃ περιπτώσει διετάχθησαν, ἀλλὰ τῷ Σαββάτῳ τοῦ Θωμᾶ, πρὸ τοῦ Ἀποστόλου τὸ προκείμενον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸ «*Ἐξαιρέτως*» «*Ἄξιόν ἐστιν*».

Κοινωνικόν, τῷ Σαββάτῳ τοῦ Θωμᾶ: «*Ἐπαίνει, Ἰερουσαλήμ, τὸν Κύριον*». Ἐν τοῖς λοιποῖς Σαββάσι: «*Ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι*», ἢ τὸ τοῦ ἁγίου, ἐὰν ἔχῃ μεγάλην δοξολογίαν. Τῇ δὲ Τρίτῃ τοῦ Τυφλοῦ τὸ τῆς ἡμέρας: «*Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον*», ἢ τὸ τοῦ ἁγίου, ἐὰν ἔχῃ μεγάλην δοξολογίαν.

Τὰ λοιπὰ ὡς ἐν τῇ προηγούμενῃ περιπτώσει διετάχθησαν.

28. ΔΕΥΤΕΡΑ. Τῶν ἐν Κυζίκῳ ἐννέα μαρτύρων· Μέμνονος ὁσίου τοῦ θαυματουργοῦ*.

Ἡ ἀκολουθία τελεῖται ὡς διετάχθη ἀνωτέρω, περίπτωσις Α', ἀλλ' ἐν τῷ Ἐσπερινῷ γίνεται εἴσοδος καὶ ψάλλεται τὸ μέγα προκείμενον τοῦ *Πεντηκοσταρίου*: «*Τίς Θεὸς μέγας*» μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

29. ΤΡΙΤΗ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάρτου ἀποστόλων, ἐκ τῶν Ο' (70).

30. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἰακώβου ἀποστόλου, ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον καὶ κοινωνικὸν τοῦ ἀποστόλου.